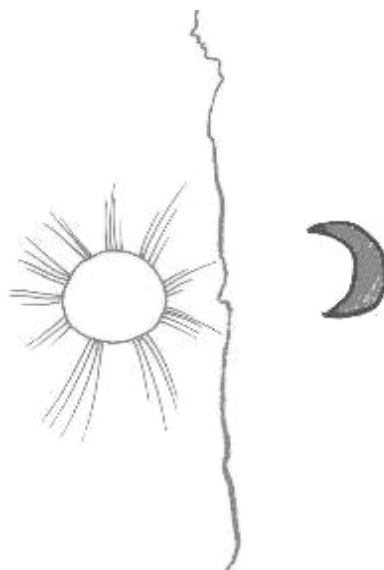

Fény és árnyék

A Magyar Alkotók Internetes Társulása antológiája

2004

**Magyar Alkotók Internetes Társulása
Miskolc**

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

A kiadó címe: 3516. Miskolc, Pf.:4.

Honlap: <http://mait.ini.hu>

E-mail: mait@mailbox.hu

© MAIT, 2004.

ISBN 963 217 123 3

TARTALOM

ELŐSZÓ

Belinszkyné Nagy Irén
Bódi László
Bognár Barnabás
Bor István Iván
Demény Zita
Dobi István
Édes Richárd
Ferenczi Gergely
Fúder Tibor
Gaál Ernő
Gál Halász Anna
Halász Margit
Jeney András
Kincses Katalin
Kovács Péter
Leskó Imre
Lindák Mihály
Majoros Zsuzsanna
Martis Zsombor
Mohácsi Józsefné Zsóka
Mohácsy Donáth Csaba
Oros Eszter
Pleszkóné Varannai Veronika
Popity Vargáné Mohácsi Kinga
Radnai Katalin
Somossy Katalin
Sulc Mária
Szabó Sándor
Szabó Zsolt
Szegő András
Varga Ferenc
Zvadáné Farkas Erzsébet

A KÖTET SZERZŐINEK RÖVID BEMUTATÁSA

Előszó

*„Örököld,...
hangját a sípnek, a kürtnek, a húrnak
és minden dalt, hogyha mélyedben búgnak,
ragyognak rajtad drágakövekként!”
(Rainer Maria Rilke: Te vagy az örökös...)*

Őszinte legyek, meglepődtem, amikor Mohácsi Józsefné Zsóka, a Magyar Alkotók Internetes Társulásának (MAIT) az alkotóműhely vezetője arra a feladatra kért fel, hogy a MAIT által megjelenő Fény és árnyék című antológiájához előszót írjak. Egy kissé bizonytalanul mondtam igent erre a számomra meglepő és nagyon megtisztelő feladatra, mert az egyesület tevékenységéről csak most hallottam részletesebben.

Az egyesület 2001. március 31-én alakult Miskolcon, 10 alapító taggal, a Hegyaljai Alkotók Társulásából (HAT) kinőve, vele együttműködve. A Magyar Alkotók Internetes Társulása a Magyar Köztársaság közigazgatási területén élő és dolgozó alkotóművészek önkéntesen alapított érdekképviselési és érdekvédelmi – jogállása tekintetében: non profit – szervezete. A MAIT elnöke Szabó Sándor, alelnöke Leskó Imre, titkára Popity Vargáné Mohácsi Kinga, titkár-helyettese Demény Zita, az alkotóműhely vezetője Mohácsi Józsefné Zsóka. Jelenleg 35 rendes, 2 örökös, 6 tiszteletbeli és 98 fő bemutatkozó taguk van.

A MAIT célkitűzése: a szakmai érdekképviselésen túl az irodalmi műfajok megjelentetése, a képzőművészeti alkotások kiállításainak megszervezése; a magyar kultúra ápolása. Főbb programjaik: évente alkotói pályázat és az ahhoz kapcsolódó antológia kiadása; havonta alkotóműhely (minden hónap második hétfőjén 15 órától a miskolci József Attila Fiókkönyvtárban) és a Hír-telen című internetes újság megjelentetése, melyet ingyenesen elküldenek minden megrendelőjének.

A most kiadásra kerülő antológia témája a „fény és árnyék”. A benne lévő művek, alkotások az „én”, az ember belső világának gazdagságát tükrözik, érzelmeit, hangulatait egyéni gondolati köréből merítve. A szerzők sokszínűségével más-más „ízű, zamatu” versek, prózák olvashatók, valamint fotók, festmények és grafikák tekinthetők meg a kötetben.

Olvasható és megtekinthető benne a pályakezdő szerzőktől az „örök ifjú” nemzedék által már elismert beadott művek sokszínű, színes kavalkádja. A kedves, egyszerű gondolatoktól a szívszorító érzelmek leírásáig, az élet viszontagságaitól a sikerélményig, a „lét bölcsőjétől” az elmúlásig, a szerelemtől a csalódásig minden megtalálható. A vallás, a történelem, a líra, a tragédia, a humor mind-mind megfér egymás mellett.

Kellemes és hasznos olvasmány lesz mindenki számára.

Kérem az olvasókat, fogadják érdeklődéssel és szeretettel az alkotók írásait, alkotásait. Ajánlom tisztelettel mindenkinek, aki kezébe veszi ezt a kellemes kikapcsolódást nyújtó könyvet. S további sok sikert kívánok minden kedves alkotónak!

Miskolc, 2004. 10. 18.

Dr. Bajor Zoltán

Lindák Mihály: Vagyok

Vagyok, fény és árnyék,
valóság és játék.
Vagyok, hideg és meleg,
szerető és rideg.
Vagyok, kit gyűlölnék
és szívből szeretnek.
Vagyok, hitehagyott,
eszmékért elhagyott.
Vagyok, jó szerető,
időnként fecsegő.
Vagyok, hű barátod,
alkalmatlan párod.
Vagyok, heroikus,
vagy melankolikus.
Vagyok, szókimondó,
mindent megtagadó.
Vagyok, egy álomkép,
máskor csupán rémkép.
Vagyok, még szertelen,
sokszor szégyentelen.
Vagyok, aki adok
és keveset kapok.
Vagyok, nagyon gazdag,
de rendkívül szegény.
Vagyok, a hit, a remény,
az elveszett esély.
Vagyok, a lenn és fenn,
talán érdeemtelen.
Vagyok, olyan,
mint magadat látod.

Belinszkyné Nagy Irén

A szavak és a virágok
Megigézik szíveinket,
Mézzel töltött kelyheikkel
Megszépítik életünket.

Anyanyelvünk kertje

Gyönyörűséges az
Anyanyelvünk kertje,
A jó Isten keze
Munkálkodik benne.
Százszínű virágok,
Kövér zöld levelek
Békét, szeretetet,
Örömet szereznek.
Magvait őseink
Szórták anyaföldbe,
Kötözök nektek
Csokrokat belőle...

A halhatatlan örökségek

Csodálatosak
Az őseinktől örökölt
Halhatatlan örökségek...
A hit által megerősített
Szép remények,
Mert bennük rejlik
Az örök élet...

Talpra hát, ifjúság!
Ti égszínkék színű,
Békét hirdető
Szép ibolyák!
Ti korán ébredő
ÖRÖK CSODÁK!

Aki ködben dalol

Valaki dalol, nem hallja senki,
Dalait honnan, kinek is zengi?
Halk szavú lantot penget az ujja,
Néha a pánok sípját is fújja,
Tilinkón, hárfán beszél a széllel,

Hegedűn játszik csillagos éjjel.
Harangok ércén riadót kongat,
Orgonán bűgő zsolozsmát zsongat.
Harsonák ajkán vihart is támaszt,
Csengettyűk nyelvén vágyakat áraszt.
Tárogatóján rég múlt harcoknak
Emlékeiről sír el jajokat.
Fűzfasíp, nagydob hangján is játszik,
Dala lelkének mélyéről hangzik,
Dalol szívének érzékenységén,
Mesét dúdol, ha gyermek ül térdén.
Imádságot és zsoltárt énekel,
Hite, reménye sosem hagyja el.
Dal az élete, vigasztalója,
Komisz sorsának kapaszkodója.
Ajka mosolyog akkor is, hogyha
Arcát sós könnyek zápora mossá.
Játszik szegény minden hangszeren,
Míg el nem alszik szépen, csendesen,
Ködben él, ezért árnya se látszik,
Hallgasd csak, – hátha néked is játszik...

Bódi László

A fény és árnyék

A fény társa vagyok,
Kinek neve árnyék,
Ha ő nem lenne,
Sötétségbe járnék.
Élete lelke vagyok,
Csakis érte élek,
Követem őt a halálig,
Mint hűséges kísértet.
A háborúk zajában is
Ott voltunk mindketten,
Mutogattuk magunkat
Csillagfényes esten.
A mi frigyünk örök
Nem tudjuk meddig még,
Engem a földön láthatsz,
A fényt, ha tiszta az ég.

A nap

A Nap nyugodni tér, vetik már az ágát,
Takarója a sötét, őrzi majd az álmát.
Altatódalt mesél majd a csillagok serege,
S édes súlyként nehezedik álomra a szeme.

Strázsaként a sápadt Hold őrzi őt s vigyázza,
Mint magányos ember, útját egyedül járja.
Éberen figyeli az alvót, ne zavarja senki,
Hisz nemsoká' virrad már; ébredni kell s menni.

Szalonnasütés

A tegnapi tűz parázsként
Izzott még a kertben,
A fiatal fák ágai nem bírták
A tűz melegét,
A kókadtt levelek, mint sírok
A temető kertben,
Holtan heverték mindenütt
Szerteszét.
Szétdobált papírok
S otthagyt hulladék,
Egy arra járó

Szélgyerek társa lett,
Nézte őket, s szurkolt
Felettük fenn az ég,
S viharfelhők vonultak
A tűz felett.

Madarak

Ma reggel a madarak vidáman ébredtek,
Köszöntötték egymást, s dolguk után mentek.
Nézem a tájat, szemben a hegyeket,
Felébredtek ők is, álmosan intenek.

A csúcsokon fehéredik már a puha hó,
Itt lenn pedig még virág nyílik, mint betűkből a szó.
A kémények füstje kígyóként tekereg,
Fázós este van már, jól esik a meleg.

Apró kis virágok már nem sokáig éltek,
Óriás lábai már itt járnak a télnek.
Gyöngye szirmotokkal nézzetek a hegyre,
S fogadjátok el a telet, mintha tavasz lenne.

Bognár Barnabás

Mivégre

Mivégre kel az új nap fénye –
Húnyt szemmel, céltalan szökésben
Nincs birtokod..., s ha van, mivégre.

Csak néhány szerelmes szó maradt,
S számtalan könyv kihűlt kötésben –
Minden más nyomtalan elveszett.

Itt hallani halkuló neszed,
Mégis, mintha száműzetésben
Lépdelnél száraz ágak között.

S a szertelen vágy is elszökött,
Kispárna üldögél a széken –
Idegen a húszéves takaró.

Visszavenni mindent volna jó,
Nagy-nagy kockába zárva érzem:
Csak néhány szerelmes szó maradt.

Mivégre hát a sok jó barát,
Láng és szerelem is mivégre,
Ha nem élsz, s nem halhatsz meg érte.

A sok csüggedés is elfogyott,
Nem rángat kétségbeesés sem –
Elaludt a víz, meghalt a tó.

Nincs, ki istenednek mondható,
Nem próbálsz átbújni a résen –
Megmeredt a szél, sírnak a fák.

S csak kívüled való a világ,
Nincs szereped a történésben –
Évszak nélküli a moccanás.

Nem lennél máshol valaki más,
Minden mindegy: hogy vagy, vagy mégsem –
A sok csüggedés is elfogyott.

Mivégre ront bármi ellened:
Földön is, mennyben van helyed –
Mégis köztük száll tekinteted.

Jó ebéd, jó család az otthon,
De üres a szoba odabenn –
Csak egy ágyat álmodsz, pont elég.

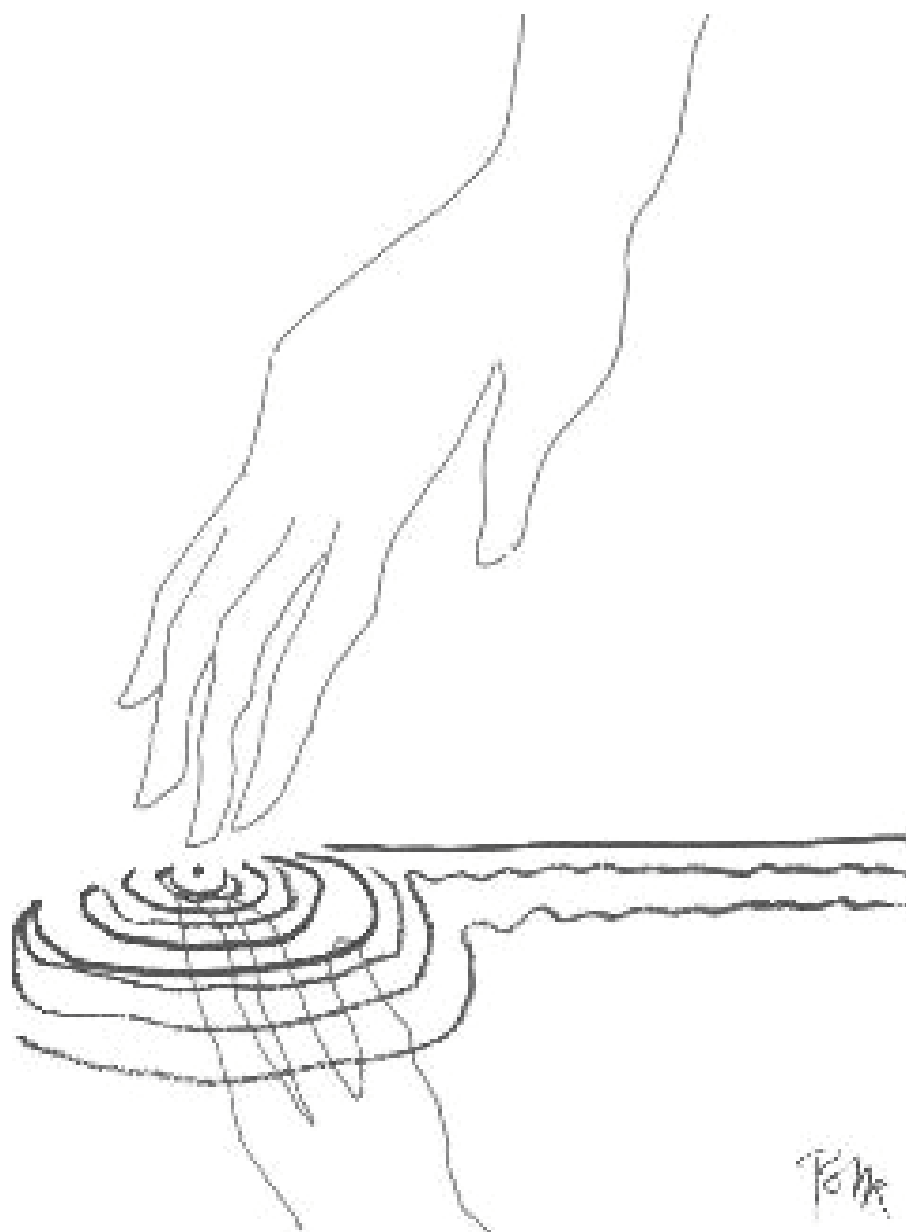
Kik szeretnek, szíved szeretnék,
Dombot dobnának rád, akik nem –
De szörnyű hegyeket is tart a föld.

Nincs egymaga, ki verseket költ,
Csak életre keltett szó legyen –
Egyszerű varázslat minden szép.

Nincs holnap, ha kérded: mennyi még,
Átutazó vagy menhelyeken –
Jó ebéd, jó család az otthon.

Bor István Iván

Demény Zita

A természet csodái

Az orom mögött nyugovóra tért a nap,
már csak néhány fénysugár jelzi maradványait.
A fecskék kicsiny szárnyaikon ringatózva
szelik át az égbolt levegőjét.
S egyszerű daluk, mint gyönyörű muzsika,
úgy töri meg az alkonyat csendjét.
A hold már felkelt,
s mint sarló üzenve szól:
az est már itt van, közeledik.
A felhők hosszú, bíbor ruhát öltöttek,
melyet néhol királynak járó kék tör meg.
Mint úri hölgyek, kik bálra öltöztek,
királyi menyegzőre készülnek.
A szél kedvesen borzolja a fák leveleit
és a rét színpompás virágait.
A hegy már egyre sötétebb,
de az erdő újra éled,
őzike nesze hallatszik a bokor sűrűjében.
Szarvasok szökkennek sziklahalmokon
eleség után kutatva,
vígán játszadozva egymást kergetik.
A szirten nyúl ül magában,
párját kérleli, mint szerelmes ének,
mely hívogató a szívnek,
úgy édesgeti.
Már megjelentek az első csillagok,
mint apró lámpások világítanak
a messzeségben.
A szirtek között lyuk tátong,
mint egy feneketlen tó mélysége,
mégis valami furcsa hangtól zajos.
Kölyökrókák ugrándoznak,
szüleik éjszakai lesre várnak.
Gyönyörködöm!
Az Úr munkája ez,
minden az ő kezének alkotását dicséri.
Gyönyörködjetek!
Az ő szava szólt, s meglett minden,
amit ő teremtett.
S örvendezett leheletének alkotásain.
Így nézzétek!
Csodálatok kész műveit!

Édesanyámnak

Sokszor gondolkodom,
mi lenne velem,
ha nem foghatnám
szerető kezed.
Ezért minden veled
töltött óra, perc
nagy ajándék nekem.

Látod a fénylő napot,
mely most neked is ragyog.
S a lágy szellőt is, mely
édes dallamot susog.
S ha bús, szomorú az arcod,
csókot leheljen
a szeretet,
mely pihe szárnyán
neked hoz üzenetet:
kedves Édesanyám.

S az ezernyi gyöngyvirág
az öledbe hulljon.

Simogató kezek

Csodálatos napsütésben,
mikor ezernyi virág a fátylát bontja
a tavasz ölelésében,
orgona nyílik,
édes illat árad a szívben,
boldogan emlékezz
arra a két puha kézre,
mely ringatta bölcsőd,
s lágyan simogatta arcod az ő szeretetével.
S ahogy nőttél,
mindig veled volt,
harcolt, szeretett, óvott,
ha kellett dorgált, máskor bátorított.
S ma is, hogy az évek röpülve szállnak,
csodálatos, hogy Isten jóságából
még velem vannak,
bár az idő nyomai megtörni látszanak,
de nékem mindig az marad,
kedves puha kéz,
mely csendes oltalom a szívem mélyén.
S ha az évek tovaszállnak,
barázdák nyomai meglátszanak,
a remegő kezek elfáradnak,
akkor te is a karodba zárjad.

Melegítsd, óvd,
mint ő téged az ifjúságában.
Hisz tudnod kell, egy napon búcsút int,
s nem marad más csak a múlt, és emlékei,
s az a pici kis kéz,
mely reád vár, hogy azt cselekedd,
amit egykoron ő tett,
szeresd, ahogy ő téged.

Dobi István

F Bagó

F Bagó Ferenc, csavaros eszű, szorgalmas ember volt. A sok nélkülözés gyermekkorában élelmessé tette, így azután hogy a rendszerek jöttek mentek, ő egyszeriben azon vette magát észre, úgy meggazdagodott, hogy csuda. Miután elkészült a kacsalábon forgó palotája, kialakult az ezerholdas tanyája, vakarni kezdte a füle tövét, mit is kezdjen a maradék pénzével. Mert ugye az is baj, ha nincs az embernek egy lyukas garasa, az viszont felettébb nagy gond, ha már nem tud a temérdek pénzével mit kezdeni. Mindig is izgatta, mit jelenthet a neve előtt az "F" betű. Ha engem megkérdez rögtön, ingyen megmondom.

Ehelyett azonban gyorsan felfogadott egy családfa kutatót, ki hamarosan ki is derítette nyolcmillió forintért, hogy Bagó Ferenc egy grófi család sarja. A neve előtti "F" betű pedig a hajdani birtoknak a kezdőbetűje, mit uraltak az ősök, sajnos a történelem viharai miatt elszegényedtek.

Mindenki elégedett volt, F Bagó Ferenc kapott egy "HITELES" kutyabőrt s végre megszabadult a sok pénzétől. F Bagó eddig arra ment, amerre a falu, ettől fogva azonban úgy fennhordta az orrát, hogy az eső beleesett. Igyekezett kerülni a szegény rokonokat és a tájshólását, az utóbbit kevés sikerrel. A történelem tisztára mosásához kevés lenne a Csendes-óceán vize. Magam szerény módján ez ügyben egy lavór vízzel szeretnék hozzájárulni az igazság megtisztítása érdekében.

F Bagó Ferenc édesapja Bagó János volt. Utódaink okulására elsorolom, hogyan került a neve elé az F betű, ami a fiára is átragadt, mint a számarra a fül. Azon a nyáron olyan meleg volt, hogy a verebek leszédültek a fákról. A vadak lehúzódtak a Tisza partjára, hogy a víz közelében legyenek. Néma volt a határ. A végtelen csendet csak a kaszák suhogása törte meg. Emberek aratták a búzát, mert megérett. Márpedig ha megérett, le kell vágni. Mióta világ a világ, ez mindig így volt, most sincs másként, hogy elviselhetetlen a hőség. Az ember bírja, az ember mindent kibír. A kaszások nem beszéltek, spóroltak az erővel, hogy az újabb suhintáshoz, az újabb lépéshez is maradjon. A marokszedő asszonyok sem csataráztak, mint máskor, nehéz fejfel hajladoztak az aranyló életért. A falu felől lomhán elért hozzájuk a déli harangszó. Az első kaszás megállt, kiegyenesedett, megemelte a kalapját, a kaszát a vállára vette s elindult a legközelebbi kereszthez, a fia már ott várta az ételhordóval. Az aratók követték a példáját, ki-ki a maga helyére. Bagó János is kereste a tekintetével a gyermekét, de akárhogy is meresztgette a szemét, azt bizony nem látta

Az a piszkos kölyök biztosan megint eltörte a cserép ételhordót, de jaj neki, ha estére hazamegyek – gondolta. Früstökről sem maradt egy falás kenyér sem, nagyon szűkösen van, a tavalyi búza elfogyott, az újat meg még ezután osztják, előleget meg nem akart kérni, őrá ne mondja senki, hogy kódis. Az aratók csendben eszegettek, nem akarta őket zavarni, így hát kiballagott a mezsgyére, ott legalább hűvös volt egy nyárfá alatt. Elővette pipáját, megtömte, majd rágyújtott.

– Legalább elveszi az éhem – gondolta. Egykedvűen eregette a füstöt. Mikor a pipa kialvóban volt, felnyitotta a pipakupakot, markába szórta a maradék dohányt. Elnyomkodta a parazsat, golyóformát gyúrt belőle, majd bedugdosta a szája sarkába. Rágta egy ideig, majd köpött egy rendeset. A dohánytartó kostökczacskót visszakötötte a helyére, a pipát is visszatette a lajbizsebbe, lesöpörte a nadrágját, visszaindult a bandához. Egye fene, nem volt ebéd, volt ez így máskor is. Hogy visszaért, látta már nem eszik senki, így neki fogott kaszát kalapálni.

Alighogy hozzáfogott, odalép hozzá Dobi Péter, a bandagazda, s egy darab szalonnát nyújt feléje. – Kimaradt a fröstökből, szívesen adom, ha elfogadod. Kell az erő ebben a betyár melegben. Bagó megköszönte a szíves kínálást, kiköpte a bagót, s azon módon befalta a szalonnát, csak úgy kenyér nélkül, csorgott a zsír a szája sarkából, oly édesdeden ette. Gyorsan befejezte a kaszakalapálást, mert már az emberek cihelődtek, beállt mindenki a saját rendjébe. Bagó éppen csak párat suhintott a kaszával, mikor csak egyet kordul a gyomra, gyorsan eldobja a kaszát, usgyi a legközelebbi kereszthez. A gatyamadzagot már nem érkezett kioldozni, telerottyantotta a gatyáülepet. Nem volt mit tenni, szégyen ide, szégyen oda, vissza kellett menni dolgozni. Mindenki látta az esetet, de úgy tettek, mintha mi se történt volna, csak a marokszedő asszony maradozott le jó távolságra. A szegénység, a baj összetartotta a népet, Bagót ezért a balesetért soha senki nem gúnyolta, de azért idővel, a neve elé csak oda került az a fránya "F" betű.

Édes Richárd

A nők professzora

– Bonyodalmak egy ágyék körül –
Komédia 2 felvonásban
(Részlet)

ÁTOK ÁKOS: (fejcsoválva) Nincs még egy ilyen örült, mint te.

BRÚNÓ: (Ákosnak) Gúnyolódj csak, gúnyolódj, mindjárt kapsz egy pár golyót! Addig viccelődj, míg tudsz. A túlvilágon nem lesz sok tréfás cucc.

(komoly hangsúlyra vált, gépiesen, tudálékosan adja elő a következő szöveget)

Halál. Ez a szó a látszat ellenére sok pozitív jelentéstartalmat foglal magába. E szó szellemi dimenziója...

JÁCINT: (meglepődve) ...az örültek, elmebetegek gazdag hazája. Olvastam erről valahol egy pszichológiai értekezést. Azt te írtad?

BRÚNÓ: (büszkén) Hát még szép! Természetesen álnéven, hogy a lebukás veszélyét ravaszul elkerüljem. Néha tudósnek álcázom magam. Ahány álszemélyiség, annyi menő szövegem, ötletem van.

JÁCINT: Egy ilyen fantáziadús fickó miért nem lett tudós, vagy mondjuk író?

BRÚNÓ: Mert számomra az álruhás, szerepjátszós bérgyilkolászás a művészet, én csak ebben alkothatok merészet. Így akarta a bennem lévő természet. Művészi gyilkos vagyok, mert ilyen a lelkem. Mint minden művészen, bennem is szabad a szellem. A módszerem hasonlít...

(ekkor gúnyosan Fricire mosolyog, majd rákacsint)

...a nőzés munkamódszeréhez. Előbb táncolás, udvarlás – nálam ez az álruháskodás – majd jöhet a szex, ami ebben a melóban a gyilkolás lesz. Az remek. Minden emberre való céllövöldészet költészet, ezt kódolta belém a természet. Ez több, mint szimpla vadnak lenni egy vad világban. Bennem maga a vadász vére van. Számomra a gyilkolás művészet.

JÁCINT: Mert megromlott önben az emberi természet.

BRUNÓ: (eltökélten, elgondolkodva) Pusztítás – ebben áll az ember igazi hatalma.

JÁNOS:

(szomorúan) Mérhetetlen fájdalmad lesz ennek a jutalma. Nem félsz a büntetés lehetőségétől? Nem ismered sem Istent, sem erkölcsöt?

BRÚNÓ: Nem. Az motivál és tesz kreatív alkotóvá, ha mindig minden célpontot megölök. Mire való az örök várakozás? (gúnyosan) Engem eleddig elkerült a kinyilatkoztatás.

(a nézőknek) Az áldozatok halála előtt mindig izgalmas velük mély, szellemi beszélgetést folytatni. Az ötlet menő, mi több, roppant eredeti. Persze tölem ered, most meglátjuk, itt milyen lehet.

JÁCINT: Önnek az ember-halál a kenyeke. Magában tényleg nem ébred lelkiismeret, ha a véres, szétlőtt cafatokra mered?

BRÚNÓ: (nevetve) De benned a híres írói kíváncsiság felébredt, kár hogy a most elmondott tapasztalataim számodra már nem átöröközhetők, hacsak a túlvilágon nincsenek szövegszerkesztők.

(még jobban, filozofikusan elmosolyodva mesél, belefeledkezve a szakmájáról alkotott elképzeléseinek ecsetelésébe)

A gyilkolászás számomra örök körforgás. Megnyilvánulásai: kés, pisztoly, kisbalta, vér; állandó velejárói: folyamatos jajgatás. A rutin elsajátításával süketévé váltam e zajokra. Már nincs bennem szív, ami dobogna e bajokra.

(az ujjaival a pénzre utaló kifejezést tesz, majd pisztolyával eljártssza, hogy lelő valakit, és utána elégedetten belefúj a fegyver csövébe)

Minél rosszabb másoknak, annál jobb nekem. A haszonelvűség nálam már lételem.

ÁTOK ÁKOS: (elkeseredetten méregeti Placentit, mintha egy kicsit sajnálná is)

Eladtad a lelked a pénzért. Remélem, a pokolra jutsz majd ezért.

BRÚNÓ: Te csak ne okíts engem, ember! Majdnem ugyanezt teszed, te mini-gengszter!

Nein? No? Non? Fine? Good? Jó? Angol humor.

ÁTOK ÁKOS: Kapd be, nyelv-tudor! A lelked egy élő, lüktető, gyilkos tumor. Ezen már nem segít semmiféle humor.

BRÚNÓ: (játszott szomorúsággal)

Irodalmi hasonlatod roppant találó, de ezt sajnos nem díjazhatja már (önmagára mutat) eme ember-daráló. Elvessem, eszperente? Gyermeteg feleleted nem dermesztett meg, felemelte szellemem, mely estelente eleven.

ÁTOK ÁKOS: (undorral, megvetve méregeti Placentit)

Az erkölcsöd levitézlett. Egyre jobban utállok, ha nézlek.

BRÚNÓ: Ez nem morális kiszavazó-show. Ne dumáljunk annyit, hisz téged már vár a koporsó. A bukás az ember számára mindig nagy dráma. Lesüllyedsz, eltűnsz, mint a szék Rózsa Gyuri műsorába...

(becélozza Ákost, mindenki ijedten, lélegzetviSSzafojtva figyeli az eseményeket, Ákos torka is elszorul, de Placenti meggondolja magát. Úgy dönt, hogy a legvégsőkéig megalázza Ákost, lejárattja a többiek előtt, mielőtt megölné, így akarja kiélni szadista, eltorzult hajlamait)

Átok Ákos azt hiszi, halála előtt a nagy „erkölcsi hős” tisztelete jár neki. Ki az a defektes, aki ezt beveszi? A fegyvert, amivel én embervért ontok, Átok úr árulja. Ő sem jobb nálam, egy démoni maffia-bohóc, vérivó hiéna.

ÁTOK ÁKOS:

(kissé kétségbeesetten és zavartan néz körül, kíváncsi, hogy a többiek mit gondolnak erről)
(aztán Brúnóra néz) Az én elmém legalább nem beteg, mint a tiéd.

JÁCINT: Az igaz, hogy részben Ákos is a sötét oldal útjára lépett, de ő legalább megőrzött magában némi emberséget. Tud szeretni és szenvedni, neki még vannak érzései, ezzel szemben ön, Mr. Placenti, pusztán egy beprogramozott gép, akinek nincsenek érzelmei, nem tud mást csak gyilkolni. Önt csak a vér és a pénz ösztönzi, nem emberiek, nem normálisak a vágyai.

BRÚNÓ: (pökhendin, lenézőn, a hatalom magasából)

A nagy tudású író, most aztán megkaptam!

(elgondolkodva nézegeti magát, a lábát, a karját, megfogja a fejét)

Érzéketlen gépember...

(Ákosra néz) Ő talán jobb nálam?

JÁCINT: Számára létezett egy nő, akit szeretett, önnek meg csak a vérontás jelent élvezetet.

Vannak érzései, és ez az, ami emberré teszi. Ezt kellene magának is megérteni, megtanulni.

BRÚNÓ: (elkeseredik, könnyekkel küzd) Nő, aki szeretett... Nekem is volt, de... nekem megölték minden szerettemet... senkim sem maradt, akit szerethetek... kiöltek belőlem mindent, ami érzelem...

(kezdi összeszedni magát a pillanatnyi megingásos kiborulásból, határozottabban)

Akkor most a világ rossz, vagy csak én vagyok gonosz?

(A többiek kétségbeesetten gondolkodó arcot vágnak, de nem akarnak, vagy nem tudnak válaszolni)

(Brúnó ismét összeszedi magát, újra kegyetlen gonoszsággal néz Ákosra, rámutat)

Ő jobb nálam?

(elgondolkodva, magába nézve) Átok Ákos tényleg jobb nálam?

(felháborodva) Miért fogjátok a pártját?

(lázítón) Törjeteek fölötté ti is pálcát! Ha ő nem jön ebbe a kocsmába, nem kerülnétek vele együtt a pokolra! A következmények elkeserítőek. Ő tehet arról, hogy most majd meghaltok, rajta még előtte gyorsan bosszút állhattok! Azt csinálhattok vele, amit akartok! Én engedélyezem! Ennek a főregnek nem jár kegyelem.

KELEMEN: Éngem mindig csak csészegetett, tölleg ném íredemel könyörületet.

BRÚNÓ: (csettint az ujjával elégedettségében)

Brávó, a buta paraszt kiválóan ragadta meg a témát!

(fegyvert fog Ákosra, utasítja:)

Ereszkedj térdre, halálgyáros, pusztigasd Kelemen lábát! Kelemen, azt mondd neki: Térdelj le előttem, te szerencsétlen, és csókold meg a mocskos térdem!

ÁTOK ÁKOS: Lehet, hogy ezúttal tényleg legyőztem, de ezt semmiképpen meg nem teszem. Inkább itt helyben most, azonnal löj fejbe engem. Az felgyorsítja az eljárást. Én nem vállalom cipő-csókolgatást.

KELEMEN: Télleg né nyálázzá a cipűm, ászt ín sé várum él, mér tudóm jól, a cipűm olyan bűdös, gánéjszágós, mint a disznóól.

BRÚNÓ: Jó, jó, ne legyen cipőnyalás, akkor van számodra egy még jobb tanács. Alkalmazhatsz erőszakot, gyere ide, paraszt, ütheted, vágthatod, ahogy csak bírod. Ha védekezni próbál, azon nyomban agyonlövöm. Mi ez neked, paraszt, ha nem öröm a köbön?

KELEMEN: Há mán kívánságokat téjjesítesz, inkább pár rékesz sürt nékem bonts még.

BRÚNÓ: (Átok felé int) Már nem akarsz belerúgni?

KELEMEN: Jubb lenne inkább mán végre jól bérúgni!

BRÚNÓ: (lemondóan) Ugyan, mit vártam ettől a banánlikőrös majomtól!
(reménykedve néz körül)

Nincs más panasz, mely Átok Ákos ellen szól?

FRICI: Engem ki akart herélni...

BRÚNÓ: (örömteli agresszivitással vág közbe)

Nem akarod a sorsod megfordítani? Szerzünk neked kést, őt heréld te ki!

(perverzen nyalogatja a szája szélét)

Az lenne csak az igazi bosszú. A saját farka csökkenne rövidebbre, és a tiéd marad hosszú!

Adj kést, János kocsmáros.

JÁNOS: (zavartan füllent) Azt... nem talállok...

BRÚNÓ: (higgadtan, de nyomatékosan) Akkor téged is kasztrálunk.

JÁNOS: (ijedten) Akkor jobban körülnézek, valahol itt láttam egyet...

FRICI: János, ne keresd, úgysem használnám. Ez a sorsfordítás-terv nem hat rám. Ákos engem ki akart herélni, de sajnos ezért nem tudom végleg elítélni. Ha a nőm csalna és meghallanám ennek hírét, talán én is hasonlóképpen viselkednék. Ember ő is, tévedett, mint sokszor mi. Meg kell neki bocsátani.

JÁNOS: Frici a szívünkben beszélt. Ákos legalább nem iszik vért.

BRÚNÓ: (felháborodva, idegileg kikészülve attól, hogy Ákost külön és rendesebb, normálisabb embernek tekintik nála:)

De a vér, amit én facsarok! Azt az ő fegyvereivel facsaram!

(izzad, tajtézkzik, üvölt) Akkor ő az ártatlan? Gyilkos, mint én, jómagam!

ÁTOK ÁKOS: (higgadtan, mint eddig valaha, meglepően őszintén)

Az ordítózásod nem old meg semmit, ideje, hogy én is szóljak már valamit. Elmondanám a védőbeszédem, ha ezt még lelövetésem előtt megtehetem.

BRÚNÓ: (flegmán) Persze, csak tedd, megteheted! Úgyis lelőlek, én mindenképpen nyerek, te gyilkos eszköz-kereskedő gyerek! (meggondolja magát) Nem, mégsem! Nem kell neked semmilyen védőbeszéd, mert engem már nem hat meg semmilyen érv!

(Ákosra néz) Ez a hétvége nem wellness, azt hiszem, számodra az utolsó lesz. Ez az est számodra végzetes szerpentin, annyi esélyed van, mint trójai falónak a sheffield-i derbyn. Ne bízz meg testörödben, még akkor sem, ha ajándékot hoz. A sztori hasonló az Iliászéhoz, csak én nem falóba, hanem mindig álruhába bújok.

ÁTOK ÁKOS: Én soha nem adom fel. Ha kell, legyilkollak, lókefével.

BRÚNÓ: (gúnyosan mosolyog) Éleslátó észrevétel. Lenyűgöz az ötlettárad. Az én kezemben valóban bármi gyilkos eszközzé válhat. Mint a tiéd, az én bosszúvágyam is olthatatlan, a túlélésed megoldhatatlan. Szomjazom a véredre, meg kell öljelek ma este. A főtémára visszaugrok, ha nem bánod, lókefés-gyilkos... (mosolyog Ákoson) Rájöttem: csak úgy juthatok a közeledbe, ha a testörödü szegődöm egy időre. Hamis papírokkal, ismerettséggel mindent elintéztem: máris nemzetközileg elismert testörként álltam előtted. Nem volt könnyű a helyzet, összejöttem egy magyar nyelvtanárnővel, persze ez is sokat segített. A cseleimmel művészetté varázsoltam a gyilkolást, a professzoros üldözősditek tette fel a munkámra a koronát.

Magamban rohadt jókat kacagtam, kár, hogy a mi kis játszmánknak vége van.

JÁNOS: Tegye le azt a pisztolyt, ne lőjjön szellemi öngólt!

BRÚNÓ: (a pisztolyára mered, majd mosolyogva, de komoly hangvétellel tart róla kiselőadást, de közben úgy nézegeti és mutogatja a többieknek, mintha valamiféle visszafogott termékbemutatón lennének)

Ez az, amit a Bibliában a fenyítés vesszejének neveztek. A belőle származó töltetek bárkit hidegre tesznek. A híres film óta a bérgyilkosok bibliai szövegeket löknek.

(Jácintra néz) Érdekes paradoxon, ha belegondolsz, öreg.

(Ákosra néz) Ha nem az élet könyvébe vagy beírva, mész a tűznek tavába. Ez a végső tanulság mára. Sajnos most mindannyiótokat visszaküldöm az anyaföldbe, mert nem maradhat élő tanú e történetbe. Természetesen veled kezdem, kedves ellenfelem.

ÁTOK ÁKOS: (elszántan) Legyilkolhatsz, leköphetsz, de én soha nem adom fel előtted!

...

A darab teljes szövege egyesületünk honlapján (<http://mait.ini.hu>) olvasható... (A szerk.)

Ferenczi Gergely

Apám emléke most

Ha a szél fű, nekem Te vagy benn a szélben;
Ha tűz a Nap és dolgozom, Te vagy benn a verítékben.
Emlékeim közt Te vagy most a szobámban,
Kicsiny részletekben vagy benne minden mámban.

Mióta nem vagy, belőled már én lettem,
Életedből, halálodból erőt merítettem;
Szeretem már, amit soha meg nem ettem,
Barátkozom azzal, akit sohasem szerettem.

Így kísérsz el szépen, végig az utamon,
Belém levegőt fújsz, ha muszáj szaladnom;
Megvigasztalsz mindig, ha néha fel kell adnom,
Elbeszélgetsz velem, ha kénytelen maradnom.

Amit tanultam belőled, az tudom, elítéled,
Van még néha úgy, hogy az én mesém meséled;
Belenyugodtam már, ami megfordíthatatlan,
Azért még Téged kereslek minden egyhangú napban.

„Ott fenn Hargitán”

Fenn Hargitán csak a szél, mi fű;
Mi fűjja a szelet, az állandó székely bú.
Cselédként őrzi a saját nyáját másnak,
Becsülettel adózik magyar, de román hazának.

Már nem sír a székely, ha nyúzzák a bőrét,
Nyugatra vesztette örök szeretőjét.
Társait, kik magukkal vitték a keresztet,
Egytől egyig ismerte, mind a kétszáztezret.

Azok meg néznek, csak némán néznek keletre,
Tekintetük összeér, hol az elsőt szerette.
Kis faházban, hol bölcsője ringott,
Hol egy hazug szóért akasztanak bitangot.

„Ott fenn a Hargitán” csak esik az eső,
Sós könnycseppeső, mitől a fű sosem nő.
Ezért kopár ott fenn a Hargita,
Az a pár boróka, csak a harmatot issza.

Szomorúság ráncolja föl a felhőket,
Magyar homlokról simítva le őket.

Munka közbe a könny veritékkel egybe,
Ömlik a sírás ott fönn a hegyekbe.

Kora reggel az édes harmatból
Kicsiny parasztleány igen nagyot kortyol;
Csak abból ihat ott, megmondta az apja,
Hogy hal meg a világ, a többi azt mutatja.

Felnőtt már a gyerek, van tizenkét éves,
Szakmája is van. Úgy hívják, hogy béres.
Sok a kistestvér, ott, hol kell segítség,
Kis adag étel, kevés pénz; fizetség?

Nincs ő ott egyedül, van kutyája, sípja,
Ötven nagy birkáját gazdája rá bízta.
Őrzi is hűséggel, hisz ez az ő dolga,
Már gyerekként megszokja, hogy a neve: szolga.

Most a birkát őrzi, ha felnőtt, a családját,
Ha úgy lesz kedvük, majd felégetik házát.
S majd fújja-fújja ő is fel a szelet,
Fel a Hargitára, mi meghozza a telet.

Fúder Tibor

Magányos mottó

Mindenhonnan, ezerfelől, vakít a fény.
Megtépve, loholva a havas pusztán,
Váratlanul ér a tény:
Egyedül maradtál.
Fut, keres, kétségbeesett a vad,
És társakat nem talál.

Rohan, s mikor halálra fárad, megáll.
Torkaszakadtából ordít, s az állára gyúlt nyál
Mutatja, mennyire nem bír már.
Nem fogja fel, amit lát:
Nincs falka, nincs társ, nincs semmi már,
Csak a vakítón tükröződő hó éget
Szemébe felfoghatatlan emléket.
Nincs ember és nincs isten,
Hogy neki segítsen...Tajgák ura,
Magadra maradtál.

Örömkönnyek

Magadtól vezérelve,
Végig az út fagyos kristályán,
Egyszer elfáradsz és visszatekintesz:
Éltet az előrehajtó vágy,
S a távlat, mit magad mögött hagytál.

Akarat hajt még előbbre,
Túl a realitás relatív határán,
Hajszolod magad az út vége fele:
Az önmegvalósítás öröme vagy,
S mind, ami volt, csak emlék marad.

Könnyedén könny szökik szemedbe,
Lassan legördülő érzéspatak jár arcod medrébe.
Nincs miért sajnálnod a múltad,
Nincs miért tovább tépni magad.
Minden rossz s jó elmúlt, s nem maradt más;
Csak a pillanat...

...Ami mindörökre árnyékod marad,
S utadon kísér az önmegismerés ijesztő völgyébe.
Tiszta tudat, igaz érzés legyenek kísérőid
Magányos fenevad.
Ródd tovább szüntelen megkezdett utadat,
Időnként tekints vissza s lásd,
Mennyi minden van, amit kezded alkothat.

A rágalmazó

Olyan vagy, mint tükörkép a jégen.
Olyan hamis, olyan képlékeny.
Meglep, hogy te nevetsz arcomba,
Te, akinek oka sincs.
De ne vess csak, hisz mindenkinek megvan a joga,
Hogy a másik arcába nevéssen.
Egyedül vagyok ellened,
Hiába mondom, nincs miért nevetned.
De már te is csak erőlteted,
Hogy rágalmazhass.
Tudom jól, szereted
A másik hibáját világgá kürtölni.

Ne vess, ne vess míg teheted,
Te lemoshatatlan árnyék, örökké gyűlöllek.
Olyan vagy, mint tükörkép a jégen.
Olyan hamis, olyan képlékeny.

Bűntudatot kell, hogy érezzek,
Mert bűntudatot ébresztesz,
De bűntudatot ébreszteni bűn,
És a lelki tükör hiányzik belőled.
Meglep, hogy te vádolsz engemet,
Te akinek oka sincs.
De vádolj csak, hisz van hozzá pofád,
Hogy másokat vádoljál.
Egyedül vagyok ellened,
Hiába mondom, nincs miért nevetned.

Ne vess, ne vess míg teheted,
Te lemoshatatlan árnyék, örökké gyűlöllek.
Olyan vagy, mint tükörkép a jégen.
Olyan gyenge, olyan törékeny.

Beteljesülés

Változás,
Benned van kelet és nyugat tomboló ereje
Ez az egész csak a lélek apró eleme,
De ők nem tudják...

Fejlődés,
Te lehetnél az egész világ vezére,
Testedbezárt elméd ereje,
De te nem hiszed...

Bukás,
Felfoghatatlan dolgok, tehetetlen elme
Az emberi lélek, a tudat veszte,
Mert elhitted...

Végzet,
Megnyugvás, a nemnyugvás legvége,
Elveszett erő, elveszett a harc eleme,
Amit csak te tudtál.

Az istenek könnyei (Mia könnyei)

Némán és szerelmesen bámulom az arcodat,
Az életem eddig nem volt más...
Csak egy alkonyat.

A szemedben könny ragyog, és a karjaid hívnak,
S érzem, ha léteznek...
Az istenek sírnak.

Gyengéden olvasom szívednek csókjait,
És nem vagyok már egyedül...
Sem odabent, sem idekint.

Fekszem melletted, és a világ eltörpül,
Mert Te leszel a világ...
A szívemen belül.

Szemedben könny ragyog, rám visszamosolyognak,
Hűséged töretlen...
Lelked halhatatlan.

A szívem boldog már, ha látom a szemeit,
A lányét, ki örökölte...
Az istenek könnyeit.

Gaál Ernő

Barátcsúfoló

Van nekem egy jó barátom – hehehe –,
Kinek nagyon viszketős a tenyere.
Mikor viszket, megvakarja – hahaha –,
Hogy ne törje ki a fészkes nyavalya.

A barátom okos ember – hehehe –,
Borotvánál is jobban vág az esze.
Hogyha vicces jókedve van – hahaha –,
Még a Hold is kacarászik éjszaka.

Jó bort iszik, sosem tejet – hehehe –:
Búslakodik emiatt a tehene.
De a lova vígan nyerít – hahaha –,
Mert gazdája zabot tett az abrakba.

Szeretőt tart – no csak egyet – hehehe –,
Be jó lenne, ha többre is tellene!
A szerelem furcsa érzés – hahaha –,
Csalárd szíve nem szakad meg miatta.

Mit tegyen a jó barátom – hehehe –,
Kinek mindig viszketős a tenyere!?
Vakarja meg minél előbb – hahaha –,
Hadd csituljon életének vihara.

Kávéházi asztalnál

Csöndes kávéháznak hűvös szegletében,
Üldögél két költő tollal a kezében.
Köröttük az élet diszkrétén morajlik,
Fennkölt világukba ebből misem hallik.

Átéltve az ihlet varázsos perceit,
Verset írni nekik a Múzsájuk segít.
Mindketten csak egyre, csak arra gondolnak:
Lendületet adni a bizsergő tollnak.

Közben egy pincér az asztalra kávéhoz,
Amely csészéjükből gőzölve illatoz'...
A fellebbe repítő ábrándos illat:
Lassan megindítja kezükben a tollat.

Elárulom Nektek, hogy én is ott jártam,
Abban a kellemes, csöndes cukrászdában.
És hogy ne maradjon ez egy futó emlék:
Eme kis versikét „farigcsáltam” nemrég.

Fény és árnyék

Viruló tavasznak cseperedő lánya
Sudár természetére lenge ruhát öltött.
S kacéran tekintett a tarka világra,
Mely a nap fényében meztelenül fürdött.

Szépnek látott mindent az édeni tájon.
Virágmintás szőnyeg cirógatta talpát,
Feje felett rigó énekelt az ágon,
Együtt zengedezték a trillázó dalát.

Azt ne gondold kislány, arasznyi életed
Csupa csillogás lesz, megannyi örömmel.
Te is fogsz majd nyelni keserű könnyeket,
Kísértésbe esvén csábító ördöggel.

Voltam egykor én is zabolátlan s bohó,
Csalitosban jártam s virágos réteken
Nékem is énekelt számtalan kis rigó,
S megperzselte szívem ábrándos szerelem.

Ám azóta minden fonákjára fordult,
Merengő szemem már elvesztette fényét.
Jövőmet nem látom, visszaránt a régmúlt,
Háborog a lelkem, nem leli békéjét.

Sejtek magam előtt távolban egy árnyat,
Göcsörtös botjával araszol előre.
Ő volt tavaszomnak cseperedő lánya,
Vele együtt megyek ki a temetőbe.

Gál Halász Anna

A túróstészta

Fehérre meszelt, nádfedeles kis ház áll a falu szélén. Apró ablakaiból kiszűrődik a petróleumlámpa gyér fénye. A tágas udvar közepén gémeskút áll, az itatóvályújába éppen vizet húz a ház gazdája, egy tízéves forma fiú vezeti a lovat az esti itatáshoz. Az udvaron nagy a sürgés-forgás, még a megszokottnál is nagyobb. Egy ilyen nagy családnál mindig mozgalmas az élet, de ma este érződik, hogy valami nem úgy van, mint máskor. A ház nyitott ajtaján át kihallatszik a gyerekek hangos zsibongása. Az öt legkisebb gyerek már az asztal körül ül, és türelmetlenül dobolnak a kanalukkal, a vacsorára várva.

– Csendben legyetek már! – Szólt rájuk a legnagyobb lány, aki a vacsorára készülő tésztát kavargatta a tűzhely mellett. Ma este túrós tésztát készítenek. Azt nagyon szeretik a gyerekek.

– De már olyan éhesek vagyunk. – Duzzogta az asztalnál ülő János.

– Tudom, mindjárt készen lesz. – Nyugtatta Erzsike a kicsiket. Tudod, hogy eltekergett Riska a csordáról, és csak nem rég találta meg édesapánk. Még jó, hogy meglett – sóhajtott mélyet. Ebben a népes családban, ahol kilenc éhes gyereknek kell enni adni, bizony nagy riadalom, ha nem jön haza a tehén. Nagy kincs bizony az, mert a teje nélkülözhetetlen a gyerekeknek. A gazdasszony most érkezik a frissen fejt tejjel az istállóból.

– Marika, Juliska, szűrjétek le a tejet, amíg kiviszem a tésztát a kúthoz. Gyere Erzsikém, segíts! – Leemelték a tűzről a hatalmas fazekat, és kivitték az udvarra a kúthoz. Bent a két lány levette a szögön száradó fehér vászon szűrőkendőt, az egyikük rászorította a tejeskanna szájára, a másik önteni kezdte a sajtárból a tejet.

– Lazábbra engedte te, mert mellé megy, minden cseppért kár!

Ezalatt a kúthoz előre odakészített dézsába a gazdasszony átöntötte a tésztát. Jól megkeverte a kútról húzott vízben, óvatos mozdulatokkal, hogy egy szál se menjen mellé. Majd átmeregette a túróval rakott két tálba, a tésztaszűrővel. Jól összekeverte és a nagylánnyal bevitték a gyerekekhez az asztalra a két tálat, úgy, hogy mindegyik hozzáférjen.

– Itt van, egyetek. A gyerekek éhes mohósággal nekiláttak az evésnek, csak a kétéves kis Kati ült továbbra is mozdulatlanul, tágra nyitott szemmel nézett a nagy tál túróstésztára. Egyszer csak megszólal:

– Édesanyám piszlog a galuska!

– Piszlog neked... na ne akard mán, hogy csúnyát mondjak. – Rivalt rá az anyja.

– Piszlog, piszlog. – Bizonygatta még a fejével is. Az anyja ügyet sem vetett rá, tovább töltögette a bögrébe a tejet a kannából vacsora utánra.

– Édesanyám! – Kiáltott fel Jancsi is, aki Kati mellett ült. Igazat mond, tényleg pislog! Erre az anyjuk odament. Ránézett a tálra a Kati háta mögül, és észrevette, hogy a tésztahalom között, egy túrós szemű béka pislog.

– Na ez a kútnál ugrott bele. – Meglepetés nélkül belenyúlt a tészta halom közé, kikapta a békát a lábánál fogva, és hirtelen mozdulattal a nyitott pitvarajtón át, kilendítette az udvarra.

– Na most már nem pislog, egyél!

A tiszta sóhaja

A parton öreg horgász, maga tákolta stégen, nem fogyó türelemmel várta, tán egy-egy hal az ő horgára téved. Ült ő türelmesen a semmi fejében is, már kora reggeltől, szemét le sem véve a vízről. Ilyenkor ünnepnapon, még zsémbes felesége sem emel kifogást az otthonról távolmaradás hossza miatt.

– De szeret minket a jó Isten, – tört fel belőle egy mélyről jövő sóhaj – hogy ennyi szépséggel vesz körül. Olyan méltóságteljes lassúsággal folyt a víz a két part között, hogy a Nap tükörnek nézte. Meleg mosollyal küldte sugarait a víz felé. Ettől a halak sokasága örömtáncba kezdet, és pajkos ficákolással habos hullámokat keltett a víz színére. Szőkefűrtös gyerekkacagást utánozva csobbant a víz. A szépségére büszke folyam olyan szelíden vette tudomásul ezt a játékot, mint egy gondos, jó anya. Különösen itt a kanyarulatban volt csak igazán szép a folyó. A víz fölé hajló fűzfák, a vadvirágok színes szőnyege tükröződik a vízen, szemet gyönyörködtető látvány.

Ilyenkor az ember el sem hinné, hogy olykor-olykor el tud komorulni. Akkor aztán félelmetes, vad, és a színe úgy megsötétül, mint a feldühödött ember ábrázata, akkor aztán jó vigyázni, mert tör-zúz, ha úgy kívánja kedve. A fájdalmas folyam, szinte hangtalan sóhajok özönét küldi a partra. Hánykolódva dobálja magát, mint a lázas beteg. Elnehezült mozgása, színe, nem emlékeztet sem a szőke szelídségére, sem a sötét vadságára. Fájdalma olyan mély, és múlhatatlan, mint a hiába vajúdó anyáé. A part mentén mindenütt haltetekemek sokasága sötétül. A határtalan emberi gonoszság csúnya játékot űzött a folyóval, nem számítva azzal, hogy milyen mérhetetlen károkat okoz, elsősorban saját magának. Megbolydult mentőszereg özönlik, menteni, amit még lehet, és enyhíteni a folyó kínját, majdnem kilátástalanul. Szinte beláthatatlan még az az idő, hogy a folyó régi szépségét újra visszanyerje.

A döntés ára

A május vasárnapi litánia után a falu lányai egymást karon fogva sétáltak végig a falu főutcáján. Ezen az úton volt a községháza, a templom és a Hangya bolt is. Esőzés után ez is olyan sáros volt, mint a többi, de ma gyönyörűen süt a májusi Nap, és csak úgy porzik a lányok lába alatt az út, amint a lépéseknél virágos szoknyácskájuk ringatózva lendül, mint színes tenger hullámai. A kis kapuk előtt ülő idős asszonyok gyönyörködve szemlélik őket, és közben kicserélik ismereteiket a faluban kerengő pletykákról.

– Tudod Jolán, hogy a Kis Jóska megkérte a kezét Julinak, a héten már hirdetik is őket a templomban.

– Ne beszélj, hát mégis csak hozzá adják, úgy vót, hogy a Molnár Janihoz megy.

– Az igaz, mert őt szereti, de az anyja úgy döntött, hogy a Jóska jobb parti.

– No hiszen, ebbe igaza van, annak nincs ki a feneke a nadrágjából.

– Mi lesz mán ezekkel az Ilonkáékkal, arról nem hallottál?

Amint elhaladtak a lányok, illedelmesen odaköszöntek az asszonyoknak.

– Ne mán olyan hangosan te, még meghallja! – Hajolt közelebb a Piri néni füléhez duruzsolva.

– No és? Mindenki tudja, hogy epekedik érte az Imre.

– Jó, jó, de azt is mindenki tudja, hogy ő a Marciért van oda.

– Na, azt az anyja úgy sem hagyja, hogy egy cipész inas vegye el a falu leggazdagabb és legszebb lányát.

- Az már igaz, de hát ha őt szereti?
 - Szereti? Mit számít az, majd megszereti a másikat is, ha már a felesége lesz, Imrének van mit aprítani a tejbe. No meg aztán az anyja is a földgyével, a földhöz ment férje.
 - Az igaz, de – most már súgva folytatta – azt mondják, hogy az Ilonka a minap igen csak kipirosodva jött ki a cipésműhelyből, amikor nem volt ott a mester, csak a Marci.
 - Beszélnek mindent össze-vissza.
 - No, no. Azt is mondják, hogy a múltkor, meg a mindenkes cseléd, a kert végébe látta őket igen összeborulva.
 - Uram Atyám! Igaz lenne? Elmondta az anyjának is?
 - Nem, dehogy, hova gondolsz? Nekem mondta, mikor nálunk kaszált, csak úgy bizalmasan.
 - Ha ezt az anyja megtudja! Jobb nem is gondolni rá.
 - Hát minek neki elmondani, nagyon rendes gyerek ez a Marci, én szurkolok nekik.
 - Hiába való, mert ebből a házasságból nem lesz semmi.
 - Az már igaz, ezt gondolom én is. A következő vasárnap a sétán a lányok között nem volt ott Ilonka.
 - Mi az, hogy Ilonka nincs itt? – Kérdezte Jolán néni.
 - Azt mondják rosszul lett a mise alatt, aztán haza kellett vinni. Azt mondja az anyja, elrontotta a gyomrát a tegnapi disznóölésen. – Ezt a magyarázatot aztán mély hallgatás követte, egyik sem szólt egy szót sem többet a dologról. Ezalatt otthon Ilonka zokogva tiltakozott a délutánra bejelentett leánykérés ellen.
 - Soh'se leszek az Imre felesége, mit bánom én, hogy sok a földje, de nem szeretem.
 - Nem szeretem, nem szeretem, folyton csak ezt hajtogatod. Tán én szerettem az apádat, amikor az édesanyám neki adott, de lásd azóta már harminc esztendeje a felesége vagyok, és milyen jó, hogy összeadtuk azt a sok földet, most a leggazdagabb lány vagy a faluba.
 - Sokra is megyek vele, nekem nem kell semmi, én Marcit szeretem, és csak az ő felesége leszek.
 - Micsoda, hogy te ezt már így ki mered nekem jelenteni?
 - Igen, és ez így is lesz! – Kiáltotta határozottan.
 - No azt már nem te fogod megmondani.
 - Hanem ki? Tán édesanyám?
 - Úgy bizony, hogy én! – Vörösödött bele az anyja.
 - Na már most ide figyeljen rám édesanyám, ha mindenáron az Imréhez akar adni, azt is mondja meg neki, hogy egyszerre nemcsak feleséget, de gyereket is kap, mert én bizony attól lettem rosszul a templomban.
- Az anyja előbb üveges, kikerekedett szemmel bámult a lányára jó ideig, mint aki nem fogta fel, amit hallott, de aztán amint egy kis lélegzethez jutott, rárontott és ütötte, verte, ahol érte.
- Te, te szégyentelen, haszontalan perszóna, te ezt tudtad tenni az anyáddal, hogy a falu csúfjává lettél, hogy egy ilyen semmirekellő, csupasz-seggű semmiháziával szúrte össze a levegőt? Most azonnal agyonütlek te! Mit fog szólni az apád, hogy így vigyáztam az egy szem lányára, no meg mit szól majd a falu, ha kiderül? Ilyen szégyent! – Ordította eszementen.

- Mit bánom én, csak üssön nyugodtan, verjen agyon, de én akkor is a Marcit szeretem, és csak az ő felesége leszek.
 - Ezért még vele is számolok. – Emelte fenyegetőre az ujját.
 - Vele csak ne szóljon, ő húzokodott, én akartam, hogy így legyen.
 - Teee? Ilyen szégyent, és még el is ismeri! Kicsit lecsendesedett, mint akinek hirtelen valami megoldás jutott az eszébe.
 - Na jól van lányom, te akartad. – Lihegte, szinte fulladozva kapkodott levegő után.
 - A felesége akkor is Imrének leszel, mert ezt én elhatároztam, és teszek róla, hogy így is legyen. – Valami sötét felhő ereszkedett a szemére, és mint akinek már kész terve van, kiment és otthagya kétségei között a lányát. Hirtelen erős kapu csapódás, és eltűnt a kapu mögött. Vagy félóra múlva érkezett vissza.
 - Öltözz, elmegyünk.
 - Hova visz édesanyám?
 - Majd megtudod. Te se szóltál nekem róla, mit akarsz tenni, pedig lehet, hogy megegyezhettünk volna.
 - Azt én nem hiszem. – Mondta mintegy magának a lány.
 - Siess mán, amíg haza nem jön az apád! A lány látta, hogy hiába is tiltakozna, felöltözött és elindult az anyjával.
- Lassan lépkedett, mint akinek ólomsúly nehezedik a lábára. A második útkereszteződésnél, amint jobbra fordultak, a lány rémülten megállt, mert a cipésműhely balra volt, azt gondolta az anyja Marcihoz viszi. – Egy tapodtat se megyek tovább amíg meg nem mondja édesanyám, hova visz.
- Dehogynem, mondtam, hogy azt teszed, amit mondok. Már a falu végéhez közeledtek, amikor a lány rémültem tiltakozni kezdett.
 - Nem, nem, édesanyám ne vigyen Biri nénihez, az egy javas asszony, egy angyalcsináló, én oda nem megyek!
 - Dehogynem! Azt most mán én mondom meg hova mégy, hogy az Imre feleségül vehessen. Az anyja rángatni kezdte, és olyan erősen szorította meg a karját, hogy a lány fájdalmában feljajdult.
 - Akkor jajgattál volna, ne most, ezt te akartad, csak nem hitted, hogy a falu szégyene leszek, hogy egy ilyen lányt neveltem, most egyed, amit főztél! A lány látva, hogy semmit nem tehet, most már fájdalmas beletörődéssel, engedelmesen bement a kapun. Lázasan forgolódott egész éjjel. Mire az orvos kijött, ő szelíd mosollyal követte angyalukáját.

A dadus

A nádfedeles ház udvarán sárgapelyhes kiscsibék tipegnek a magot kereső anyjuk után. Éles csipogásuk felveri az udvar csendjét.

A kotlós mama kapirgálva reménykedik, hogy akad egy-egy mag a csőre közé.

A házból kilépő tizenkét év körüli kislány szólítja meg.

– Nincs már egy szem mag sem az egész udvaron, hiába keresgélisz, nem volt ott mán tegnap sem.

Az anyja, a vajlingból kilendíti a mosogatóvizet az udvarra. Erre azonnal odasiet a kotlós, na

itt már lesz valami. – Reménykedik.

– Édesanyám, nem találna még valami ennivalót a hombárban? Szegények olyan éhesek, már alig bírom nézni.

– Nincs ott már semmi lyányom, hiába is keresnél.

– Nincs ez így jól, mondom, hogy tessék engem is elengedni szógálni, mint a nénnyémet, hogy én is hozzak pénzt a házhoz.

– Kicsi vagy te még ahhoz, majd csak megleszünk valahogy.

– Nem vagyok én már olyan kicsi, és tudok én is főzni, hogy alkalmazzanak.

Az anyja erősen elgondolkodott. Talán igaza van a lányának, és el kellene engedni. Szegény ura látástól vakulásig van napszámba, de ott csak filléreket keres. Azt a munkát is meg kell becsülni, mert az se jut mindenkinek. A nagylány hazaadja ugyan a keresetét, de az is édes kevés ilyen nagycsalád eltartásához.

– El kéne engedni ezt a lyányt is, – sóhajtott mélyet.

Eszébe jutott, hogy a napokban mondta a nagyobbik lány, aki a főjegyzőnél szolgál, hogy a bankigazgatóék dadust keresnek a négyhónapos kislányuk mellé. Kapna kosztot meg kvártélyt, nem kéne itthon etetni, na meg némi pénzt is. El kéne engedni. Itthon is milyen jól ellátja a kicsiket. – Győzködte magát egyre.

– Aztán tudnál-e te vigyázni magadra, abban az úri házban, lyányom?

– Tudnék hát. – Mondta büszkén kihózza magát. – Miért kérdi édesanyám, hát elengedne? Már azt is tudja hova?

– Hát.. éppen lenne hova, csak még kicsi vagy.

– Én? Tessék megnézni, majdnem olyan nagy vagyok, mint édesanyám. – Húzta ki magát az anyja mellé állva.

– No, jól van. Szólok a nénédnek, hogy menjen el szólni a bankigazgatónénak, hogy elsejétől beállsz.

– Jaj, de jó. – Lelkesedett a lány.

Úgy is történt, elsejétől koszt és kvártély, meg némi pénzért, elvállalta a megbízást.

Örömet lelte ebben a munkában, mert otthon is nagyon szerette a kicsiket, és olyan gyönyörűséges szép ágyban aludhat, és a szakácsné olyan jókat főz, hogy sok ételnek még a nevét sem hallotta, nemhogy azt tudná milyen ízű.

Nagyon megszerették a háziak a szorgalmas, szerény kislányt. Annyira igyekezett megszolgálni az ellátását, hogy amikor a kislány aludt, ő minden házimunkából kivette a részét.

Egyik nap a családhoz vendégek érkeztek vacsorára.

– Magduskám! – Szólt a ház asszonya, amikor bejött a gyermekszobába vacsora előtt, – szeretném, ha ma különösen jó lenne a baba, mert nagyon fontos vendégek érkeznek hozzánk.

– Azon leszek nagyságos asszony. Jaj de gyönyörű a nagyságos asszony, ilyen szépséges ruhát én még nem láttam, csak a kisbaba mesés könyvében a királykisasszonyon. Megtetszik engedni, hogy megsimítsam?

– Csak ha tiszta a kezed.

– Igen megmostam vacsora után, jó szagos szappannal.

– Akkor jól van.

A kislány óvatos érintéssel simította végig a vörös bársony estélyi ruhát.

– Olyan puha, mint a kiscica szőre. Mondta átszellemült mosollyal.

Az asszony hirtelen felnevetett.

– Na jól van, most már figyelj a kicsire, és ne engedd, hogy sírjon.

A kisbabának ma különösen sírós napja volt. Bármit próbált, hogy csendbe legyen, ne zavarja a vendégeket, csak nem tudta elcsendesíteni.

Tisztába tette és a pelenkát bevitte a fürdőszobába.

A piperepolcon egy érdekes kis dobozt fedetett fel. Kibontotta, és meglepetten felkiáltott.

– Jó mennyi lufi, mint a búcsúban. Kár, hogy nem színes. Na ez jó lesz, felfújom a babának és attól majd csendben marad.

Hozzá is látott azon nyomban. A felfújgumikat körbe a kiságyra kötözte cérnával. A kicsi a sok imbolygó hólyag láttán elcsendesedett. Örült a kislány, hogy mégiscsak el tudta csendesíteni a babát.

Már jó ideje ezzel játszott, amikor a vendégek vacsora után bejöttek a gyerekszobába megnézni a kisbabát. Amint beléptek, a ház asszonya felsikoltott és berohant a fürdőszobába, a férje követte. A vendégek is kihátráltak az ebédlőbe nagy kuncogások közepette. Nagy hangzavar támadt, az asszony sírt, a férje duruzsolt valamit.

A kislány elcsodálkozva kérdezte magától:

– Ezekkel meg mi történt?

Sok év telt el azóta. A dadusból nagymama lett.

Ma különösen sírós napja van a kis unokának. Mindent megpróbál, hogy elcsendesítse. Teát kínál, gügyög, becézgeti, de minden kevésnek bizonyul.

– Gyönyörűségem, mit szeretnél? Ha ölembe vagy, ha leteszlek, csak sírsz.

Egy régi, halvány emlék tűnik elő a messzeségből, amely mosolyt varázsol arcára. A kisbaba elcsendesedik és visszamosolyog a nagymamára.

Nyúl a fán

A vadőr nemcsak a magaslesen, de helyzete magaslatán is állt, amikor úgy vigyázta az erdő vadjait, fáit, mintha mind egytől egyig az övé lenne.

Azt szokták róla mondani, azért van olyan sokat az erdőben, mert számba veszi még a letört ágakat is. Ez persze nem volt egészen így, mert a szegényeknek megengedte, hogy a kiszáradt tűzrevalót összeszedjék, és magukkal vigyék. Egy ízben azonban az történt, hogy járta az erdőt, és amint jól szemügyre vette, látja, hogy emitt-amott karvastagságú ágak is hiányoznak a farakásokból. Erős méregbe gurult ezen a szemtelenségen, és dühös elhatározással hozzálátott, hogy elkapja a tolvajt. A még sorba rakott fák egyikét, másikat megfúrta, és a lyukakba gyutacsot tett.

– Na megállj, meg leszél hamarosan, és a büntetést is megérdemled.

Jött is már másnap a haját tépve Dani a faluvégről.

– Jaj, jaj de kibabrált velem János úr, most se masina, se húsleves.

Vadászatok idején, az ő szerepe volt a legfontosabb, mivel ő mondta meg, hogy mit lehet löni.

Bosszantotta a sok úri kocavadász, ezért sok huncutságot talált ki, hogy megleckéztesse őket.

– Na urak, – mondta egyik alkalommal – ma olyan nyulat is löhetnek, amelyik felszalad még a fára is.

– Az nem létezik, a nyúl nem szalad fel a fára. – Tiltakoztak.

– Ebben az erdőbe pedig ilyen is van. – Bólogatott jelentőség teljesen.

– Amondó vagyok továbbra is, hogy olyan nyúl nincs. – Erősködött az egyik.

– Fogadjunk? – Kérdezte a bajsza alatt mosolyogva.

– Fogadhatunk, és ha a nyúl tényleg felszalad a fára, én kendnek adom a puskámat, mert olyan bizonyos, hogy ez nem történik meg.

Az öreg már előzőleg egy lenyúzott nyúlbundát ráadott a macskájára és bele tette a tarisznájába. Mikor aztán elérkeztek az erdő szélére, nagy titokban elengedte.

– Nézzék csak urak, ott szalad a nyúl! – Mutatott a kutyáktól megrémült macskára, amint az, uzsgyi, már fent is volt a fán.

A vadász is rohanni kezdett, az ugyan nem a fa tetejébe, hanem nagyhirtelen kifelé az erdőből. Ijedtében a puskáját is odadobta a vadórnek, miközben kiabálta:

– Na én sem vadászok többet!

Halász Margit

Ars Poetica

A szépségnek: szolgállok
A jósnak: áldozok
A hűséget: értékelem
A gonoszszágot: megvetem
Az igazságot: keresem

A mindig következőhöz

Mert fáklyává,
úgy lesz a
fadarab,
ha egy tűznyaláb belekap.
Nem az eszköz számít,
a cél, melyet világít,
a feladat amit betölt,
az út,
amit mutat...
nem a fáklya
fontos,
a fény,
amit ad.

Intésül:
"Óvva vigyázzátok a fáklyáitok!"
A fáklya, és a fény összetartozóak.

Magántulajdon elégia

Közösségi tulajdonra épülő
társadalomban is
egy egyén tulajdona marad:
a lelkiismeret.

A XX. század jelen töredékében

Fény, szín, mozgás, hang,
ingerhatásait
csokorba fogva
kaphatod,
ha sejtjeidben
elementáris erővel
hív
századod.

Azt hiszem...

Azt hiszem
erős vagyok,
s lábam megvetve állok,
jön egy szellő
gyöngévé, védtelenné
válok.

Kérlek mutasd az utat
melyen rád talállok
hozzád visszatalálok.

Jeney András

Tollrajzok és akvarellek

Zempléni táj, dombon templom tornya,
Képek mögött, mint tükörben, szőke volta.
Látod kemény telek fehér havát,
Púder takarja, elrejtí arcát.

Fehér a csend is. Bíbor, ha viharzik,
Éjjel gondpárnák közt alszik,
Meghitt sarokban traccsol nevetve,
Magányt becsapva nassol, a súlyát feledve.

Szellő fúj álmokat, szél repít táncokat,
Évek szántanak arcokon ráncokat.
Nap színe őriz nyármeleget,
Gyermekmosoly ragyog, dalolva kékeket.

Napok és tegnapok,
Múlt szötte holnapok,
Ott vagy, hol megmarad,
Hol vagy, ha elszakad,
Pókhálósösvete,
Száz évek gyökere.

Milleniumi daloskönyv

Ezer évünk búzaföldje,
Magyar öröm búja, könnye,
Szalmatetős panteon,
Tiszta forrás, pentaton.

Jutalomkönyv

Mínuszok, pluszok – elmerengnek;
Lépkedek tűnni vélt idők nyomán,
Megsárgult lapokról felderengnek
Gyermekleckéim – tegnap, hajdanán.

Olesó kötet, bárgyú kis mesék,
Apám hirtelen venni azt tudott,
Az iskolában harsány ünnepély,
De nékem érem, díj ott nem jutott.

Dicshimnusz-könyv jutalma soknak,
„Valakiről”, ki hatvan éves volt,
Oklevél is, majdnem megbukottnak,
S a színjeles némán elkullogott.

Összeadsz, s kivon hatalmi kéj;
Leckéimet tanultam jó korán,
Könnyet letörlő édesotthon-kéz:
Ma is plusz, több mit adhat bárki más.

Szüleim sírjánál

Testük por, s hamu már, mégsem fog rajtuk enyészet,
Titkot rejt a kereszt, kőlapon áttör a fény.
Tárt kapu volt csak a sír, mélyből a magasba felértek,
Hirdeti földi utuk, néked is van menedék.

Kincses Katalin

Mária látogatása

Mária a vasútállomáson állt bőrönddel a kezében, táskával a vállán. Kinézett a váróterem ablakán, látta a zöldellő fűvet, a fákon bontakozó leveleket, közelében egy aransárgán ragyogó bokor virágzott. Érezte a napsütést, ahogy a hosszú tél után simogatásával feléleszti dermedtségéből a természetet. Várakozás közben halványan felsejlett benne a gondolat, hogy talán mégis életben fog maradni. A fejében gomolygó szürkés köd lassan oszladozni kezdett, miközben helyére az a kérdés tolakodott, hogy mikor romlottak el a dolgok körülötte.

Még főiskolára járt, amikor a leendő férjével megismerkedett. Emlékezett arra a nyárra, amit először együtt töltöttek. Néhány napot voltak egy Balaton parti kempingben a barátaikkal. Mindannyian jókedvűek voltak, sokat nevettek, nappal a vízparton strandoltak, esténként járták a szórakozóhelyeket. István, aki később a férje lett, kedves volt, gyakran tréfálkozott, vicceket meséltek egymásnak, jól érezték magukat. Ő egy másik városban járt főiskolára, egy közös összejövételen ismerkedtek meg. A nyaralás után el kellett válniuk, de tovább tartották a kapcsolatot. Telefonon gyakran felhívták egymást, Mária leveleket is írt, de István nem szeretett levelezni, így nemigen válaszolt, inkább telefonon beszélt, akkor is röviden, hogy ne kerüljön sokba, többnyire a legközelebbi randevú idejét beszélték meg. Amikor tudtak, találkoztak, hetente, kéthetente, szerencsére a két város nem volt messze egymástól. Mária szerelmes volt, bár egy kicsit bántotta –, ami már a nyaralás során kiderült – hogy mindig annak kell történnie, amit a fiú akar. Barátnői megnyugtatták, hogy ez természetes, a férfiak már csak ilyenek, de majd ő is meg fogja tanulni, hogy észrevétlenül és ügyesen elérje azt, amit szeretne. Mária nem tudta elképzelni, hogyan lesz tovább. Utolsó éves volt a főiskolán, ezért úgy érezte, hogy most kell összekötni az életét valakivel, úgy gondolta, hogy amikor már dolgozni fog, kevés lehetősége lesz társat találni. Így a következő nyáron megtartották az esküvőt. A lány boldog volt, hogy tartozhat valakihez, és örült, hogy mindenki megtudhatta, nem egyedül él többé, asszony lett.

A hétköznapok során Mária anyósa és férje egyre többet hangoztatták, hogy mennyire szeretnék, ha a házasságból gyerek születne. István azt is hozzátette, hogy reméli fiú lesz, aki az ő nevét tovább fogja vinni. Amikor az asszony terhes lett, anya és fia nagyon boldogok voltak, és ő is örült, ha a megszületendő kis lény jutott eszébe, de mégis alig titkolt szorongással gondolt a jövőre. Úgy érezte, férje kezdeti gyengédsége a házasságkötés óta egyre fogy. István gyakran elmondta, hogy elégedetlen felesége háziasszonyi tevékenységével, aki a munka után hazaérve egyre fáradtabban igyekezett az otthoni munkát elvégezni. A férfi bármilyen segítségre vonatkozó kérését elutasította, mondván, ez női feladat, és mások sokkal több munkát is könnyedén elvégeznek. Felesége terhességének kiderülésével valamennyire megváltozott, néha hajlandó volt a vásárlásban segíteni az asszonynak. Néhány hét telt el, amikor Mária a szokott napi bevásárlását elvégezve ért haza a munka után. Nem cipelt nehezebb szatyrot a szokottnál, mégis az eddigieknél fáradtabban és egyre furcsábban érezte magát. Majd hirtelen görcsöket érzett a hasában, s a rémület lett úrrá rajta. Amikor görcsös fájdalmak között elkezdett folyni belőle a vér, már tudta, hogy mindennek vége. Az ezután következő napok szinte rémálomszerűen teltek el. A kórház, ahová másnap eljutott, az orvosi beavatkozás, a velejáró fájdalom és kiszolgáltatottság érzése semmi volt ahhoz képest, amit férje szemrehányó tekintetét látva érzett az asszony. István nem titkolta, mennyire szomorú megszületendő gyermekének elvesztése miatt. Mária úgy érezte, hogy az ő

fájdalmával senki sem törődik. Anyósa egyszer látogatta meg, de a szemében együttérzés helyett csak megvetést látott azért, mert nem tudta kihordani a gyermekét.

Amikor hazakerült a kórházból, úgy érezte, hogy nem tud emberek közé menni, s mivel továbbra is rosszul érezte magát, betegállományba maradt. Ez nem tetszett a férjének, aki egyszer megjegyezte, hogy ha gyereket szülni nem tud, akkor dolgozzon legalább. Mária egyre feszültebb és elkeseredettebb lett, anélkül, hogy fájdalmát valakivel meg tudta volna osztani. Egyre borzalmasabban érezte magát, amikor egy délelőtt eszébe jutott egy idősebb kolléganője, akivel egy tanfolyamon ismerkedett meg. Mária szülővárosában lakott, a férje meghalt, gyerekei már felnőttek. Szabad idejében játékonysággal igyekezett másokon segíteni. Ő mondta egyszer, hogy milyen szörnyű, ha valaki elveszíti azt, akit szeret. Ennél már csak az rosszabb, ha meg sem találja – gondolta Mária. Hirtelen a telefonhoz lépett, kikereste kolléganője számát és felhívta őt. Fakó hangon elmondta, hogy beteg volt, és megkérdezte, hogy meglátogathatná-e néhány napra. Az igenlő válasz után befejezve a beszélgetést, elővett egy bőrröndöt, és szinte félálomban pakolni kezdett. Ruháin kívül néhány kedves könyvét is beletette, összeszedte iratait, kevés megtakarított pénzét, majd elindult a kijárat felé. Miután kilépett a lakásból, lassan visszanézett és bezárta maga mögött az ajtót.

Kovács Péter

Leskó Imre

Kánikulában

Az égen aszott fellegek lebegnek.
Bokor alatt macska elterül.
Jó dolgában álmában sincs egér,
élvezete a mennyekbe ér.

Én szalmakalap alatt vagyok,
vadászok ebédrevalóra.
A zöldségeskert, mint Kánaán,
vezet el jóról a jobbra.

Perzselő szellő lengi át
a hajnalban hűvös kertet,
egy pók épp e percben
kövér legyet terelget.

Kardvirág szeli a levegőt,
ha ráfúj őszintén, egyenest,
s csellel hajlik el azonnal,
ha a szél új utat keres.

Borzolgom szépen a zöldet,
borsóhüvely mosolyog rám.
Letépem önzőn, keményen,
mert evésre áll a szám!

Így rabolunk folyton egymástól,
ínyére kinek mi van?
A pók kiszívja a legyet,
nekem a borsó ad vigaszt.

Marad azért fazékba való,
az asszony már rakja a tüzet,
mégis lesz friss ebéd mára,
mely megnyugtatja a szívet.

Az alvás

Ha lehunyt szemmel
nézek a semmibe,
a látvány nem zavar.
Barna ködkép örvénylik,
nincsenek rá szavak.

Jólesik látni a semmit,
mert az oly megnyugtató,
aztán édesen alszom.
Az álom hús, csalogató.

Ébredni kell, ha eljő
az éltető pillanat,
nem emlékszem, mit is
álmodtam ezalatt.

Advent

Advent költözz az emberi szívbe.
Epedve vágyjuk, várjuk az Urat.
Lelkünkben alázattal készítünk
Neki utat.

Kaktusz

Téli napfényben

Lindák Mihály

*„Írok, ha írni kell,
Sírok, ha sírni kell,
Élek, ha élni kell,
Halok, ha halni kell.
De nem leszek, ha csak lenni kell,
Csak ha én vagyok!
Mert az énemnek élni kell.”*

(Vörös Jenő)

Csak neked

Csak neked szól minden szavam,
mert örökölt ezt hagyhattam.
Testileg már eltávoztok,
de lélekben veled vagyok.

Örökséged hát legyen a hit,
mitől semmi el nem tántorít!
Szilárd elvek és ideálok
nyomán békédet megtalálod.

Ne veszítsd el soha a reményt!
Ez mutatja utadat, a fényt.
Mindez beragyogja lelkedet,
és várt boldogságod megleled.

Szeretet a legfőbb jótét.
Nem érdemed, csak ajándék.
Viszonozd hát önzetlenül,
feletted az ég kiderül.

Örökséged csupán ennyi,
tanulj meg hát vele élni.
Csak neked szól minden szavam,
mert örökölt ezt hagyhattam.

Szavak

Sárgán
Zsongó
Alkonyi
Varázs
Angyali
Kegyelem

Szerelem
Zivatar
Ajkadon
Vágy
Alakban
Követ

Sivárság
Zavartság
Alkalmi
Vigasság
Amit
Kaphatok

A mindenséghez

Szemed szikrázón rideg,
szíved jéghideg.
A mindenséghez mérted tenmagad
és istenséggé osztottad igazságodat.

Ítéltél élet és halál uraként
gyermeki lelket felnőttként.
Istenekhez mérted önmagad
és elhitted, te csálhatatlan vagy.

A sötétség és a fény fejedelmeként
elpusztítottad a reményt.
A mindenséghez mérted tenmagad
és nem vetted észre, elvesztetted önmagad.

Temetőben

Uram! Bevégeztetett.
A halál vágott új rendet közöttünk.
Az élet mécsese lassan ellobban
és fáradt szíved még egy utolsót dobban.
A fáklya fénye keveseknek adatik,
megmutatni, az igaz hit hol lakik.

Itt fekszünk csendben, egymás mellett,
lábad előtt,
megbékélve veled, magunkkal,
zavaros, kusza világunkkal.

Várjuk bűnbocsánatod,
mikor híveid magadhoz bocsátod.
Ítélsz hűt és hűtelent,
bűnöst és büntelent.

Ha majd harsona hív,
megnyílik minden szív
és a szétáradó angyali fényben
egyesülnek egy igaz lényben.

Szeretteink a síroknál állnak köröttünk,
holtunkban is értük könyörgünk.
Uram! Bevégeztetett.
A halál vágott új rendet közöttünk,
mi az élőkért szenvedtünk.

Emlékezem

Eljő a reggel,
az új nap felkel,
piros szoknyára,
a fehér blúzra
én emlékezem.

Ölelő karra,
csókoló szájra,
szerelem ölen
elolvadásra
én emlékezem.

Az ébredésem,
feleszmélésem;
kijózanodás.
Óh szép szerelmem
én emlékezem.

El...

elvetélt gondolatok
el nem mondott szavak
el sem hangzott mondatok

elillanó vágyak
elejtett röpke csókok
elsuhanó árnyak

elmaradt ölelések
elhaló sóhajok
elfelejtett érzelmek

eltűnt pillanatok
elmúlt hát életed
elgondolkodhatok

Majoros Zsuzsanna

Martis Zsombor

Új világ egy régi romjain

Hallak a szélben,
látlak a fényben,
kereslek mindenben,
mert hiányzol,
nem vagy velem.

Érezlek a légben
és bennem.
És csak remélhetem,
hogy Te is így vagy velem.

Testből testbe,
lélekből lélekbe
szállunk tovább.
Megyünk, vissz az
utunk a végtelenen át.

Részben rész,
mit felfoghat az
ész; már rég nem
lehet. Pedig egyszerű
az egész.

S kinevet a külvilág,
de csak felszíneken lát.
S mi sokkal fontosabb,
belül dől el.

És felfogni biztos nem lehet,
s ettől lesz oly csodálatos.
Lélekben lélek, testben test.
Harmóniában diszharmónia.

Ettől teljes egy élet.
S küzdelem, mit felfüggesztesz,
hogy békében élhess
egy nagy békétlenségben.

Hozzád szólok

(Juditnak)

Bizonytalan vagyok.
Megyek, nem haladok.
Mit akarok? Nem tudom.
Keresem magamat végtelen utamon.
Eggyé válni Veled, ez minden álmom.
Megyek, de céloom nem találom.

Megbizonyosodni
megyek végtelen utamon.
Mindenütt kereslek, de nem talállak.
Keresni, találni, ez céloom s megtalálom.
Megtalálom?

Tudni,
hogy megtaláltalak.
Ne keresselek, hisz velem vagy.
Menni Veled, végtelen utakon.
Ez céloom, már tudom.

Eggyé válni
Veled. Megtudni, mit érzel.
Szeretnélek szeretni.
Nem akarlak, de mégis.
Kérlek, fogadd el,
fogadj el.

Láss, ne nézz.
Hallj, ne hallgass.
Érezz, hisz tudsz.
Kérlek, fogadd el,
fogadj el.

Megyek, haladok,
hisz Veled vagyok.
Veled lenni jó,
Veled lenni minden.
Veled menni egyszerű,
Veled menni nagyszerű.

Hozzád szóltam s magamhoz.
Megtalállak.
Tudom. Tudom és érzem.
Nem vagyok már bizonytalan.

„Kis szeretet” ünnepén

Egy szívet látok, mely kívül-belül
teljesen üres.

A világ szíve; de nem jól látok...
Nézem, közelebből
forgatom.

Látom már benne
hat milliárd hangya él;
sűrögnek, forognak ők,
néha megállnak pihenni.

Mégis az összkép nagyszerűtlen,
Elhanyagolhatatlanok a részletek...
S ha egy munkás eltávozik,
kit sem érdekel az eset.
Egy nap, mely lenne
a „kis szeretet” ünnepe,
nevetséges lenne...
Csak álrúvás kereskedő.

Hangyáink között sok
a kétszínű,
a hitvány,
a bolond,
a kereskedő.

S nem érnek ők semmit,
ha nincs bennük szikra,
mely ébren tartja
lelkünk fényét.

Ez a lényeg.
Égjen a fény s legyen
útmutató e hangyabolyba,
ne csak a „kis szeretet” ünnepén.

Kapcsolatok

Ilyenek vagytok ma – semmitmondóak.
Elkergettétek az érzéseket.
Nekünk nem marad semmi,
Csak a remény, vagy mi?

Ám aggódnunk nem kell soha,
Mivel csak magunkat látjuk,
Ám rettegnünk nem kell soha,
Mivel már magunkat sem látjuk.

Ha gondolunk veletek, eszünkbe jut,
Mennyit is értek, mennyit is tudtok,
Mennyit is jelent meglét'tek.

Egyszer elérjük, amit soha.
Egyszer meglátjuk, amit soha.
Egyszer meghalljuk, mi eddig hallhatatlan volt,
Egyszer elérjük, amit eddig soha.

Titeket, kik felépítetek egy életet.
Kik reményt adtok, józanná tesztek,
Őriztetek, ne hagyjatok el soha,
Hűségesen hűtlen társaink, barátaink: Kapcsolataink.

Szerelem a tükörből

Nézek egy fiút.
Nézek egy lányt.
Látok egy gyertyaszált.

Látom őket s ez jó nagyon.
Boldogságban, békességben,
áldásban, lelki részegségben.

Ne múljon el soha részegségetek,
de ha mégis egyszer,
úgy váljon ketté e gyertyaszál,
mint kés a vajban – simán.

De ha simán nem lehet,
akkor ne lehessen sehogy,
s maradjon így e szál,
mely a világ zaján felül áll.

Mikor önző vagyok...

Kint meleg van, belül hideg,
Nem érzi senki, csak én érzem ezt.

Ott áll a tömeg, nézik egymást az emberek.
Egymásba rúgnak, ők is belém.

Nem válaszolnak, ha kérded őket.
Nem válaszol senki, s megmaradhatsz.

Kétségeink között, ha bírod még, hogy fáj,
De én nem akarom, semmit ne gondolj többé.

Azt, mit nem érthet meg soha senki,
Hogy önzőek az emberek.

Nem akarnak rosszak lenni,
Nem is hinnék ők el.

Mit láttam magamban tegnap és ma,
Boldogan önző voltam én.

Holnapra bánom bűnöm, kérem
Bocsánatát, kik ellen vétkeztem.

Kik ellen vétkezem, és legjobban,
Kik ellen fogok.

Bocsássatok meg mindenért,
Legjobban akkor, ha örült vagyok.

Mohácsi Józsefné Zsóka

Üzenet a férfiaknak

Ti, férfiak, legyetek
Jók és becsületesek,
Világító fény!

Mindig tisztességesek,
Józanok és korrektek,
Asszonyotokért.

Legyetek útmutatók,
Békességet sugárzók,
Mindig szerteszét.

Jutalmatok meglészen,
Szeretetben, békében,
Ha szerettek még.

Férfiak legyetek ti
Nehéz helyzetekben is,
Ezt szeretnénk csak.

Mondjátok meg okosak,
Nem kívánunk túl sokat,
Ti bölcs férfiak?

Mert bizony, ha férfi vagy,
Mindig is férfi maradj!

Az éjféle fény

Langyos nyári éjszaka volt, olyan ragyogó fény volt, mintha nappal lett volna. A hatodéves, végzős orvostanhallgató, Ruben, leszállt a vonatról és sietve igyekezett hazafelé. Hatalmas, nehéz táskát cipelve haza, megállt pihenni. Észrevette, hogy az állomás mellett lévő sötét bokrok között egy fény villan fel, és egy sötét alakot vélte felfedezni. Egy darabig álldogált, majd belezuhant a bokorba. Nagy nehezen feltápáskodott és imbolyogva, tétoázva 2-3 lépést tett előre, és újból elesett. Ruben nem látta, hogy férfi-e vagy nő, kezében újból felvillant a fény a holdfényben. Ruben sietett volna hazafelé a buszjáratához, de felébredt benne a jövődöbeli orvos lelkiismerete, hogy hátha segítségre van szüksége. Odasietett, és erős kézzel galléron ragadta a fekete férfiruhába öltözött alakot, és nagy lendülettel kihúzta a járdára, és padra fektetve vette észre, hogy az arca tiszta vérben van. Ruben fogta a mobilját és mentőt hívott.

Ruben letörölte a sérült arcát: egy fiatal szöke nő, kezében egy vodkás üveg, zsebében két fecskendő, drog és 2-3féle gyógyszer.

Valahol kutya ugatott. A templom tornya éppen éjfél kongatott, majd ismét csönd lett. A fiatal nő váratlanul felült, majd visszahanyatlott. Az állomásra egy újabb vonat robogott be. Ruben kérdezgetni akarta a nőt, de az nem felelt. Hirtelen a mentő szirénája sikoltott fel, jelezve, hogy megérkezett. Ruben röviden elmondta mi történt, megkérdezte, hogy hová viszik, majd elkészönt és elment.

Ruben tudta, hogy édesanyja már nagyon várta. Másnap délig aludt, csak harmadik nap reggel indult útnak, hogy mi történt a betegével.

A nőt a drogambulanciáról már átvitték a belgyógyászatra, így átment ő is oda.

– Bocsánat, én keresek valakit, de nem tudom, hogy kit.

A sarokból egy csinos, széparcú, szőke fiatal nő állt fel.

– Azt hiszem engem keres, a mentősök jelezték, hogy keresni fog valaki.

Kiültek a folyosóra beszélgetni. Ruben kíváncsi tekintettel nézett a nő szemébe, a lány elpirult, és lehajtotta a fejét.

– Debi vagyok. Pécsen tanulok, negyedéves orvostanhallgató vagyok. Hallottam, hogy köszönettel tartozom. – Mondta igen kellemes, lágy hangon.

– Remélem hasonló cselekedete nem lesz többé. – Mondta Ruben. Debi nem válaszolt, majd beszélni kezdett.

– Édesanyám rákos beteg lett, műtét után 3 hónapra váratlanul meghalt. Temetésén tudtam meg, hogy Apukámnak szeretője volt, van, s majd nősülni akar. Háromszorosan be akartam biztosítani magam: gyógyszer, drog és vodka.

– Tehát öngyilkos akart lenni?

– Igen! De kész, ennyi, soha többé!

– Remélem erős lesz, és ez soha többé nem fordul elő! Egy új életet kezdjen önállóan, most már egyedül. Mindenre van kiút, van gyógyulás, ha akarjuk. Ha nincs akarat, az út a mélységbe vezet. Nos Debi, ha élni és tanulni szeretne, akkor egy év múlva megkeresem, és megkérdezem, sikerült-e? Magam is orvostanhallgató vagyok Szegeden.

Debi felállt és kezét nyújtott a férfinak, és azt mondta:

– Akkor szervusz Ruben, ígérem erős leszek, és tanulni akarok, még ha szorongok vagy elcsüggedek is, ígérem!

– Rendben Debi, akkor egy év múlva visszajövök. – S sarkon fordult, otthagya a megdöbbsent lányt.

Orgonacsokor

Őszi erdő

Merengő

Mohácsy Donáth Csaba

Mottó:

A napló a formátlanság műfaja. Írója nem fogalmaz célratörően, valamilyen művészeti elhatározás jegyében, hanem médium és alkotó is egyben. Élete diktál, őnmaga csak jegyez.

Naplójegyzetek

Aki saját szívéből látja a világot, az nemcsak megismeri és megérti a másik embert, de azt is észreveszi, hogy ő milyen hatást vált ki a másiktól.

Aki hazugságban él, az soha nem ismerte meg a valódi szeretetet!
Ez minden esetben anxietással (szorongással), félelemmel, sivársággal, kiégettséggel, zaklatottsággal, nyugtalansággal, feszültséggel, magánnyal, kirekesztettséggel, kiközösítéssel, kitaláltsággal jár!

Egyetlen megoldása van: Jézus Krisztus!!!

Egy ember naplót vezetett azokról a dolgokról, amik történtek vele. Egy napon ellopták nagy értékű táskáját. Társa kíváncsian várta, ma vajon most mit ír a naplójába.

Az ember a következőket írta:

„Uram! Köszönöm neked, hogy előző nap az irataimat és a pénzemet áttettem egy másik táskába! Köszönöm, hogy van még egy táskám, végül köszönöm, hogy nem én loptam el egy másik ember táskáját.”

Egy ember, aki kopasz volt, így szólt: „hát én ugyan nem sok munkát adok a fodrásznak! De hát miért van leírva a Bibliába az, hogy a ti fejeteken lévő összes hajsza számon tartom, nem sok munkát adok az Istennek!” Az Úr egyszer megszólította: „Állj oda a tükör elé! Van ősz hajszálad? Nincs! Akkor miért nyafogsz folyton?”

Ars poeticám

Ne higgyünk valamiben csak azért, mert mondják. A hagyományoknak sem, csak azért, mert azok régebbi korokból maradtak ránk. A híreszteléseknek és a bölcsék írásainak sem, csak azért, mert azok bölcs emberektől származnak. Higgyünk viszont abban, ha a leírtak, hogy az elmondottak a saját értelmünkben, a saját tudatunkban és a saját életünkben is megerősítésre találnak!

Miskolc, 2004. 09. 27.

Szerény véleményem az írásról és az írókról

A melankóliám a legkedvesebb szeretőm!

Az emberek gondolatai vékonyak és törékenyek, mint a vert csirke. Szenvedélyeik álmosak, megteszik a kötelességeiket.

Ne fogd vissza lelked szárnyalását, ne szomorítsd meg a benned lévő jobbik részt! Amit felismertél, és megértettél, az a tiéd! Semmiféle hatalom nem veheti el ezt tőled ebben a földi életben!

Az író egy szerencsétlen flótás, aki mély érzéseket, és kínokat hord, és rejt a szívében. Ekkor előállnak kritikusai és ezt vetik szemére: ennek nem így kell kinéznie, nem így kell lennie, az esztétika szabályai nem ezt írják elő!

A kritikus szabályos, szakasztott mása, mintegy tükörképe az írónak! A különbség csak annyi, hogy nincsenek érzelmei, nincsenek kínok a szívében, nincsen muzsika a lelkében! Ezért inkább lennék disznópásztor, akit megértene a disznók, semmint, hogy író, akit nem értenek meg a kritikusok és az emberek.

Miskolc, 2004. 10. 18.

Esztergomi emlékem

Oros Eszter

Ars poetica

Akkor kell a papír, mikor írod a verset,
Nem kell más: ezeregy szava nyelvi világnak
Itt vár már a fejedben az ének, a rímek,
Settenkedve megáll az idő, meg a fények,
Sejted: nagy hiba lenne, ha veszni hagyod most,
Ebben zengi a szíved a lét örömét, írd!

Távozó idő

Egy üres fiók. Várja,
megteljen lassan, mint párja,
melyet most zárok be halkan.
Óév hangjai, hantjai, lassan
távoztok, s majd ha nyitom
egyszer, kiderül, mi volt
fontos, mi felejthető...
Itt vagy Új Esztendő:
talány, remény, fogadalom.
Majd, ha elhalkul dalom,
fiókjaim kiüríti egy kéz,
egy fiatal szem mindent megnéz,
tán egy-két írás és fénykép,
melyet érteni vél...
Millió szót leírhatok,
ki vagyok, nem tudhatod.

„Jaj, összeroskadok”

Csak ki kellene nyújtani a kezemet
És elvennem, ami nekem készítettett,
De valami visszatart, megzavar,
Maradok szegény, üres egymagam.

Valami mást szorítok, görcsösen, vadul,
Ami nem enged el, hozzám ragadt, rabul
Ejtett, nem is jó már, értéktelen,
Haszontalan, régmúlt, felesleges.

Csak el kellene vennem az ajándékot,
Csak meg kellene köszönnöm a játékot,
Érzem egyre, indulnom kellene már,
Testem mégis elszunnyad, szívem fáj.

Emberek küldenék Istentől nyert szavuk,
Riadozva figyelnek, mivé alakult
a gyermek, aki voltam valaha,
Érthetetlen nekik, hol a csoda,

Ami már egyszer kiemelte lelkemet
A pokolból, újra létezni engedett,
Most hová tűnt, mért nem segít rajtam,
Hol van Isten, perelnek miattam.

Csak sikoltani tudok, segíts, segíts még!
Hadd engedjem el bálványaim seregét!
Hadd legyek ismét csak Neked tetsző,
Gyümölcssel telt érett szőlővessző.

Őszi dal

Nézzed a tájat, alszik a nyár
Százszínű pompa: búcsúznak a fák
Billen a hinta, libben a kéz
Ősszel a pára füstöt idéz
Szirma szökell, virág, ha lehull
Éjszagú szörnyek lesnek vadul

Már másodszor jövök ki...

„De ki az én felebarátom?”
(Lk. 10,29.)

Már másodszor jövök ki a fürdőszobából, ez rettenetes. Ma nem megyek be hozzá és kész. Miért nem lehet ezt megérteni? Vasárnap van, indulnom kell a templomba. Mit telefonálgat folyton? Holnap utazom, délután pakolnom kell. Három hétig nem lát, és? Nekem is szükségem van egy kis pihenésre, hiszen úgy kikészített az utóbbi időben! Örökké nyafog, szenved, nem értem, miért nem tudja összeszedni magát! Csak egy kis önfegyelem kellene, s nem tartana ott, ahol van. Nem hallgatott rám sosem. Mindent megpróbáltam pedig. Egy anya tudja, mi kell a gyermekének. Mit kaptam volna szegény jó anyámtól, ha ennyit nyavalyogtam volna, mint ő? Talán elkényeztettem, bár szigorú voltam, az elveimet nem adtam fel, de sosem vertem! Lehet, hogy ez volt a baj. Akkor még idejében észre lehetett volna téríteni. Azt gondoltam a vallás segít, hisz egyetlen kapaszkodónk az életben. Ment is, engedelmes, jó fiú volt mindig, nem értem, mi történt vele.

Szép volt a mise. Zavaró, hogy mindenki kérdezget: „Palika hol van?” „Elutazott, ma megyek utána, három hétig nem leszünk itthon!” – válaszolom. Úgy állapotunk meg a doktornővel, hogy addig még bent tartja a kórházban. Szegény, rá sem bírok nézni, annyira begyógy-szerezték, hogy alig tud beszélni.

Nem is tudom, jó-e ez egyáltalán. Hisz minden gyógyszer méreg! Ha rászokik? Nem lesz különbség, mint a narkósok!

A munkahelye a hibás. Meg a „barátnője”, ő zavarta meg a fejét! Megmondtam előre, hogy nem hozzá való ez a lány, rossz vége lesz, de nem hallgatott rám! Mi lesz, ha a sok beteg-

állomány miatt elveszíti az állását? Főleg, ha megtudják, hol volt? Elkezdhetek készülödni. Már kimostam mindent, csak be kell tennem a bőröndbe. Nem vihetek sokat, mert nem bírja a derekam. Ha Pali is velem jönne... ő legalább segítene vinni a csomagokat! De nem, neki kórházba kellett mennie, úgy látszik a bolondok között érzi jól magát!

Megint szól a telefon. Máris megy fel a vérnyomásom, érzem!

– Nem, nem megyek be hozzád ma, hagyjál már békén, azt hiszed, hogy körülötted forog a világ?! Imádkozz, olvass, foglald el magad, azon igyekezz, hogy mielőbb kijöjj onnan, arról a rettenetes helyről, ne gyötörj már engem! Ne hívj fel többet, érted? Nem megyek be ma látogatóba hozzád, nem érted meg, teljesen elmebajos lettél már? Ugyan, nincs neked semmi bajod, csak gyötörni akarsz, mint egész életedben! Már a születésedkor is mit szenvedtem, farfekvéses voltál, majdnem belehaltam, hogy te a világra jöttél! Mit akarsz tőlem? Felneveltelek, egyedül, ha a svájci nővérem nincs, nem is tudom, hogyan boldogultunk volna! Így hálálod meg, amit érted tettem? Mit gondolsz, milyen kínos, hogy hazudnom kell mindenkinek, hol vagy? Csak nem mondhatom meg, hogy a diliházban vagy, mert most úgy hozta kedved, hogy bevonulj, ezzel is csak engem bántasz! Szedd már össze magad, ne legyél ilyen nyámnyila! Mi, hogy nagyon érzékeny vagy, ezt mondta a doktornő? Éppen ez a baj! Tessék erősnek lenni! Na jól van, mára elég, nincs időm a hülyeségeidet hallgatni! Szia kisfiam, imádkozzál és térj magadhoz végre! Csókol anyád!

„Az, aki könyörült rajta.”

(Lk. 10,37.)

A tündér

Úgy csapott le rám a szerelem, mintha valóban Ámor nyila talált volna el. Augusztus végén, az első tanári megbeszélésen mutatták be nekünk Tündit, az új felső tagozatos magyar tanárnőt. Az igazgató megkért minket segítsük munkájában, ez az első tanéve. Bámulatos módon beilleszkedett, sajátos szépsége, de főleg lelkiismeretes, pontos felkészültsége, kellemes, üdítő lénye egyre népszerűbbé tette. Az én osztályomat is tanította, egyszer osztályfőnöki órán megkérdeztem, mi a véleményük az új tanárnőről. Hangos tetszésnyilvánítás volt a válasz, egy-két rossz tanuló jelezte: kicsit szigorúan osztályoz. A közelgő ünnep kapcsán az irodalmi műsor összeállítása is Tündér feladata volt. Már csak így hívtam őt, az első perctől fogva. Annyira meglepődtünk, a gyerekek minden módon való bevonásán – énekeltek, táncoltak, szinte irodalmi színpadra kívánczoló előadás volt. Nem maradt el a jutalom sem: Tündér igazgatói dicséretet kapott.

Mindenkivel kedves és udvarias volt, lénye sugározta a derűt, a szeretetet.

Egyetlen oka volt, hogy nem mondhattam el neki érzelmeimet: gyűrűsujján egy finom, vékony arany karikagyűrű csillogott. Más ékszert nem viselt. Magánéletéről nem sokat beszélt, ezért belekukkantottam az önéletrajzába. Férjéről csak annyit írt, hogy informatikus. Gyermekük nem volt.

Sokat szenvedtem, miközben beszélgettünk, el kellett hitetnem vele, hogy csak barátja vagyok, s el kellett nyomnom magamban zakatoló érzelmeimet. Bevallom: féltékenykedtem. Ha véletlenül a férjére került a szó, még csodásabb mosoly derítette fel arcát, s látnom kellett: ez a nő megközelíthetetlen.

Édes-búsan próbáltam ezt tudomásul venni, de nehezemre esett, hisz mindennap láttam, sokat beszélgettünk a problémás gyerekekről, meglepő megoldásokat ajánlott velük kapcsolatban. Féltékeny voltam, s lázadtam néha: miért nem nekem jutott ez az igazi Tündér? Én miért nem érdemlem meg? A férje miben különb nálam? Ismeretlenül is féltékeny voltam. Elképzeltem a

szép párt: magas, izmos, fekete hajú, magabiztos férj, s e Tündér feleség... Ó, ha előbb találkoztunk volna...

Semmiképpen nem akartam botrányt az iskolában, még ha szabad lett volna, akkor is nem túl kellemes egy szerelem szövődése a tanári karon belül, óhatatlanul kitudódik, a gyerekek gúnyolódnak...

Eltelt a tél, jött a tavasz. Egy szép napsütéses reggelen úgy határoztunk pár barátunkkal, kimegyünk egy kicsit mászkálni a budai hegyekbe.

Leszálltunk a hegy lábánál a buszról, s indultunk az aszfaltos úton az erdő felé. Ekkor megpillantottam Őt, velünk szembe jött. Kicsit meghajolt, úgy tolta a tolókocsit, s beszélgetett a benne ülő szakállas, szemüveges férfival. Először azt gondoltam, jótékonykodik, – de drága –, ahogy közelebb értek észrevettem a tolókocsi karfáján nyugvó kéz gyűrűsujján, a finom, vékony arany karikagyűrű párját...

Pleszkóné Varannai Veronika

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

Példakép

Ha férfi vagy, légy férfi!
Bátor, erős, vagány,
Kire felnézhet egy asszony,
Mert nem egy nyim-nyám flótás.

Ki nem hord fülbevalót fülén,
Sem lábperecet bokáján,
Sem lófarkat vagy sarkantyút,
Mert ez nem férfira vall már.

Ha nő vagy, légy nő!
Kedves, csinos, vidám!
Szerető, melegszívű,
S olykor kacér, kislány.

Légy mindig jó anya!
Ki sosem lehet fáradt,
S mint tyúkanyó csibéi körül,
A családban meleg fészket árasz!

Legyetek mindig példaképek
Gyermekeitek között!
S nem egy siránkozó hisztis,
Kit megvetettség gyötör.

De Ti felnőttek és szülők
Azt sose felejtsetek,
Hogy gyerekek is voltatok valaha,
Kik mindig szeretetet kérnek.

Vidám, hancúrozó vagy nyugős,
Maszatos vagy tiszta,
Szüleid szemefénye vagy,
S a boldogságuk titka.

Tiszteld, becsüld mindezért
Mit az életben kaptál,
Míg megteheted, köszönd meg
Szüleid áldozatát!

Zápor

Bút dalol az esti szél
vörös bundában
pihen már az éj.
Nyálkás, ködös napon
komor hideg reggelen
zápor dobog a
házunk tetején.

Naplemente

Gyönyörű a Nap lángkoronája
Szikrát szór a tó vizét látva.

Ballag a Nap az alkonyi égen
Lassan elpihen az éj vizében.

Az idő

Az idő szárnyon jár
vissza soha nem tér,
soha semmit nem vár,
könyörtelen, s ítél.

A kaján mosoly

Tél volt, zimankós hideg kora reggel. Munkába sietve, még álmosan, nem vettem észre, hogy a frissen esett hó alatt jeges volt az út. Hirtelen megcsúsztam és elestem.

A csúszós úton nagy nehezen tudtam csak felkászálódni, s első gondolatom az volt, hogy milyen jó, hogy nem tört el kezem, lábam. Aztán a napi munka és rohanás közepette el is felejtkeztem a történetekről.

De néhány nap múlva nagyon kezdett fájni a kezem, lábam, ahol megütöttem, úgyhogy orvoshoz is kerültem vele. A doktornő fizioterápiás kezeléseket írt fel, amire a kórház alagsorába kellett menjek.

Szép tisztán rendezett teremben, zöld függönyökkel elszeparált ágyakban feküdtek a betegek a különböző kezeléseket alatt. Egyszer csak egy idősebb néni hangjára lettem figyelmes:

– Jaj lelkem, olyan bűdös volt a folyosón, hogy majdnem rosszul lettem! – mondta a belépő nővérnek – Csak nem ezen a folyosón van a kórház proszektúrája?

Egy pillanatra csend lett a teremben. Mivel nővér nem volt a közelemben, elhúztam kissé az ágyam melletti függönyt a hang irányába. A nővérek kérdően néztek egymásra. Aztán az egyik megszólalt:

– Ti tudjátok mi a proszektúra?

A közelemben fekvő betegekkel összemoszolyogtunk kajánul.

Megint néma csend! Aztán egy másik nővér hangja hallatszott:

– Még sohasem hallottam! Mi az?

– Hát a hullaház, ahová a halottakat viszik boncolásra. Biztos most vihettek egyet, azért volt olyan bűdös az egész folyosón! – mondta a nénike, a beteg.

– Hm! – gondoltam magamban mosolyogva. Azért furcsa, hogy egy egyszerű nénike – egy beteg – magyarázza meg az egészségügyi dolgozónak, hogy mit is jelent az, hogy proszektúra. Vajon mit tanulhatnak az iskolában a piros körmű, kifestett nővérek ma, ha még ezt sem tudják?

Görömbölyi erdő

Nyergesi házunk

Radnai Katalin

Szabadon

Szabadon szárnyalsz
gyönyörű sasmadár,
kék ég az otthonod,
kék kalitka vesz körül,
s nem szabadulsz,
hiába vergődsz,
soha már.

Fény és árnyék

Fényből a sötétbe,
sötétből a fénybe
vezet utad.
Hullámvölgyek jönnek,
hullámvölgyek mennek,
de te maradsz
s reménykedsz,
mert ember vagy.

Álarc

Ha itt lennél s most látnál,
talán meg is szánnál.
Egyedüli magányomban
nem borítja arcom álarc.

Perpillanat, e kis percben
nem kell végre színészkednem,
álarcom maró festéke
nem gyilkolja most a lelkem.
Ez vagyok én! Kit, ha látnál,
megkönnyeznél, megsajnál, de te én édes Istenem
elfordultál már rég tőlem!

Keserűség

Nincs Istenem,
Nincsen hitem,
Nincs családom,
Kincsem.
Szegény vagyok,
Szívem vakon
Dübörög
Testemben.
Meggyaláztak,
Meggyaláztam
Rút, fekete
Lelkem;
Szétszabdaltam,
Elégettem,
Porát széthintettem.
Nem kel a nap,
Nem süt a hold
Többé életemben,
Lelöttem a csillagokat,
Széttiportam őket.

Gondolat

A háború az ember legnagyobb hülyesége.
Istent akar játszani,
élet és halál fölött uralkodni,
s a könnycsepp gyémántja
nem érték számára.

Segélykiáltás

Ordítani akarok!
Hogy fájdalmaim kiadjam,
mert belepusztulok!
Mint méreg, úgy marja
szívem, lelkem
kegyetlen kínzó sósavja,
az elátkozott élet.
Segítség! Valaki segítsen
már rajtam!
Vagy el vagyok veszve?
Rám van írva,
hogy az örök vesztesek közt
én vagyok az elnök?
Ilyen az élet?
Ilyen a Föld?

Mit tegyek, hogy életem
igaz öröm,
boldogság legyen?
Vagy nem lehet?
Meg van tiltva,
hogy ne csak kószoljak,
hanem habzsoljak az életet?
Morzsát kapok?
Kegyelemkenyéren tartotok?
Ki vagyok én?
Könyörgöm, mondjátok el!
Hol vagytok?
SEGÍTSÉG!!!
Segítsetek!!!
Én itt vagyok.

Fáj a boldogság

Van úgy, hogy fáj a boldogság.
Szinte nem bírod elviselni,
túl sok neked ez a
gyöngyöző kacagás,
halk sóhaj,
mámorító dallamok.
Értelmetlenül nézel lelked tó-mélyébe,
és kérdezed magadtól:
Hogy is van ez?
Könnycseppjeid felfodrozzák a vizet,
már nem látod magad,
csak egy elmosódott árnyat...
Hát ilyen a boldogság?
Borzongó csodálattal
Hallgatod szíved minden dobbanását,
tested beleborzong ebbe a rejtélybe.
Minden porcikád szárnyalni akar,
törtetni az ismeretlen felé,
mely szirénhangján énekelve
csábít önmagadba.
Szeretlek! Szeretet...
Sóhajtod, s próbálsz
lecsendesíteni magad.
Próbálsz józanodni e részeg
kábulatból,
mert félsz, hogy ez nem
a valóság.
Ezért fáj...
Ugye te is érzed?

Somossy Katalin

Fény és árnyék

Élet ha születik,
fény születik.
Egy hibás kód,
mely ellen nincs mód
a fény társa,
árnya
lesz!
Élet ha megszűnik,
a fény szűnik
meg,
s örök árnyék születik,
a fény társa
árnya
lebbenti szürke,
fekete
fátylát,
lepi be a fény
arcát.

Fény és árnyék (Variációk)

A jövő
a fény?
Vagy az árnyék?
Fény, –
ha fényt hozz!
Árnyék, –
ha csak árnyékot hozz!

Fény és árnyék (Variációk)

Fény,
mi éltet,
árnyék, mi életet
sötétet lep el.
Életünk – ?!
Fény és árnyék!
Fény, – mi éltet,
de árnyat is von felénk,
mások árnya – fényünk,
mi éltet.
A fény élet!
A halál árnyék!
Fény közben
s után
lehet árnyék,
de, ----
árnyék után?
Fény???

Sulc Mária

Születésnapomra

Panaszkodhatnék,
de nem teszem.
Változtatna ez
a lényegen?
Inkább hálát mondok,
csöndes kis imát.
Ne röhögje az élet rajtam
halálra magát.

A vágyak vonatán

A vágyak vonatán utazunk...
Robog velünk érzelmi vonatunk.
Kukákból a szemetet
a szél hordja úgy széjjel,
mint szívünk apró sóhajait
hordják szét az éjjel
a lelkünkől kifutó
álomszerelvények...
Köröttünk – régen lejárt menetjegyek,
Bennünk – frissen váltott remények.

Egy hirdetés margójára

A szívek roncstelepén
böngészik az ember,
hogymint társat találhat
bizakodni sem mer.

Mért ad a Sorsnak
mégiscsak egy esélyt?
Kérdezd meg a hosszú éjek
hűvös leheletét.

Választ susognak ők
az örök miéltre,
biztatnak: az utat
cseréld fel a szépre.

Hisz mi másnak kacat,
lehet, neked érték.

Ahány ember annyiféle,
s annyifajta mérték.

Mit az egyik nem becsül,
másnak lehet fontos...
Van kinek a jólfésült,
másnak a bozontos...

Érték lehet az, ha
csöndes vagy és komoly,
míg más kizárólag
a bohém után lohol.

A szívek roncstelepén
kincset is találhatsz...
Szívedben a lágy szellők majd
újra muzsikálnak.

Szabó Sándor

Fény és árnyék

Megfáradt testeden imbolyog,
keresi álmait a nap,
aléltan kóborol
a sötét árnyékban.

Éjjel ellopja tekinteted,
megpihen csábító ajkadon,
majd újjászületve reggel
táncol lábnyomaidon.

Ijedten elszaladsz,
beleolvadsz a fénybe,
forró, kirobbanó érzelmeimbe,
csak elillanó árnyékod marad.

Mindörökre

A felkelő nap
millió forró csókkal,
gyengéden végigsimítja testedet,

szerelmes tekintetem tükrében
kéjesen lobban a vágy
tested után.

Árnyék suhan át
aranyos orcádon,
egy rossz álom
magával ránt...

Átölelve hozzád bújok
a vakító fény
e tavaszi ünnepén:
boldog születésnapot!

Suttogom füledbe,
ölelj és szeress,
öllelek és szeretlek...
mindörökre.

Jeges csendélet

Az aláhulló jégről
vidáman kacsint vissza
a villámok kaján mosolya...

Millió hideg bomba
robban törve-zúzva,
a rohanó sötét fellegekből
csak átkait szórva
már megírt sorsunkra,

majd az ijedt csendből
keserű könnyektől fuldokolva
kitör az elesettek sírása...

Elmúlt a nyár

Elmúlt a nyár,
ősz eső mossa könnyeim,
hirtelen tovaszállt
az érzelmek viharos szárnyain.

Elmúlt a nyár,
felhők mögé bújt a nap,
tekintete nem simogat már,
csak elillanó árnyéka maradt.

Elmúlt a nyár,
viszlát minden pillanat,
tovatűnő csodás délibáb,
viszlát ragyogó, fényes nap!

Elmúlt a nyár,
de ezüst ruhás holdam
vidám tekintete visszavár,
és letörli arcomat.

Egy pillanat

Arcom szemed tükrében
mozdulatlan várja a halált.

Türelmed vesztve lobban
lángra tétova tekinteted,
megriadt viperaként vág
pengéd hasítva múltamat.

Találkozva eldobott életeddel
már tisztítom kardomat.

A leírt szavak

A leírt szavak vádlón
tekintenek vissza rám,
elfojtottnak hitt indulatukból
vér szivárog a papírra.

Elmaszatom üres gondolataimmal,
de lángra kapva elemészt
a titkos vágyakat
a reménytelen múltba.

Üss, üss

Végtelen erő forog testemben,
ütésre biztatja öklömet:
üss, üss! Csak ez maradt.

Vérem forr az agyamban,
lázasan keresi a célpontokat:
üss, üss! Csak ez maradt.

Nincs ember ki megállítson,
szabadítsd fel keserű haragod:
üss, üss! Csak ez maradt.

Verd szét labirintusod falait,
tépd le súlyos láncaid:
üss, üss! Csak ez maradt.

Formázd újra sötét jövődet,
kergesd múltba a jelent:
üss, üss! Csak ez maradt.

Üss, üss, csak ez maradt!
Ne várj üres válaszokat:
üss, üss! Csak ez maradt?

Szabó Zsolt

Csak egyszer

csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
a lehulló alkonyat
utolsó percében
ha a vak csillagokkal
elvarázsolt égen
a hold ezüstös fénye
fonná be dús haját
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
ha szemem pillájának
sűrű köntösében
felgyülemelő szerelmes
könnycseppek egészen
homályossá mosnák szét
képzetem világát
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát
ha csókolni hajolnék
ajkait merészen
rajta édes álomba
merülnék el ébren
álmodnám kivirágzó
szerelmünk tavaszát
csak egyszer láthatnám
gyönyörű mosolyát

Emlékek

Már nem emlékszem a meleg hangra,
mely meglékelte fagyos szívemet,
s megkavarta forrongó véremet,
ütemesen a kongó harangra...

Már nem emlékszem a vidám szóra.
Talán elfedte a bú s a bánat,
mint hóvihar a megkopott tájat –,
egy világot intve nyugovóra.

De emlékszem még kökény szemére,
s orcájának azon kis helyére,
ahol félénken, de megcsókoltam. –

Az emlék mára darabokra hullt,
örökre eltűnt a jelen s a múlt,
mert én csak a jövőre gondoltam...

Szerelem ölén

Szememre álmot könnyez az est.
Tükreit mossza a képzelet.
Csend. – Még alélt pilláimra fest
vizéből képet az emlékezet...

Az aranyló hajra, szemre,
szerelemre visszarévedek:
mintha csak örök álom lenne,
bízok benne, fel sem ébredek.

Mint anya a pici gyermekét,
Ő csak ringat, ringat éberen...
Szívemet álmom zúzza szerteszét.
A szerelem ölén vétkezem.

S álmodom... Nap a téli éjben...
Fényem gyúl, majd lehull... Vak talány. –
Hű társam lesz e zordon kéjben...
Virrasztó... Hívogató... Magány. –

S míg e megtépázott, hű kebel
kínjait lelkembe szelem,
szívemre lágy, halk csókot lehel –
lassan feleszmél – a szerelem...

Téli mesék

Megdermed a vér az agyban,
ha álmom képe megjelen'.
Elalszom e pillanatban
e rideg, téli éjjelen. –

S érzem, gyöngéden átölel,
míg nézek reája vakon.
Szerelem imája jövel
megkopott, ólomlábakon...

S megérint szomjas szemével;
lelkemnek lanyha zenével
zendül fel szívem vágyain.

Remegő hanggal szúr szíven. –
Jövő jajdul, múlt megpihen
a jelen hamvas ágyain.

Végzetem

Álmosan sóhajt az ég...
Szerelmünk fénye kiég...
(Halovány lehelet

hullajtja lombjait...)
Lázasan szusszan a szív...
Szerelem lelkébe szív...

Aluszik a világ

Fehér fátyol sikamlik a földre,
öltözteti fagyba a rideg valót.
Hideg, fehér csókot dob a zöldre,
mesél néki lassú, lágy altatót...

Havas pamlagon álmodik a táj,
s míg jégcsappá könnyezi a búkat,
fölötte száll a kacagó homály,
keblére hullajt égi borúkat. –

Nem hallani, de megfagy a hang...
Levegőben halál szomja lappang –,
mélyen alszik, aluszik a világ.

S míg a tavasz húrja újra pendül,
kertek alatt a hó picit rezdül:
rügyet fakaszt az első hóvirág...

Tél

Alszik a hóban a táj nyugovóban,
Álma se látszik a föld peremén.
Táncol a könnye, ha jégbe csöpög be,
Semmi se olvad a fény melegén.

Szerelem, szenvedés

Könnyes szemekkel tekintek az égre:
homályban úszik a végtelenség tája,
nem is látszik az ekliptika határa.
S szívem emlékei sok száz fényévre...

Derűsen kacsingat felém csillagunk,
szerelmünk záloga, a szép Algieba,
mire talán Te is szemet vetsz még néha;
sosem felejtet: még mindig ott vagyunk. –

De lényed hiába lesz fénné az árnyon,
világlik ki csöndes, őszi éjszakákon,
ragyogja be hitvány, rongy életem!

Mint Leonida, hullik el a remény...
Emléked nem több, mint égi tünemény. –
Szerelem! Szenvedés! Kell'tek Ti mind nekem?!

Valami fáj

Álmos szemekkel pislákol az élet.
Valami halk kánont nyög a hangja,
mint temetésen templom harangja.
Sorsára vár a megfáradt természet.
Valami véget ért, valami fáj...

S mintha ez lenne a világ rendje,
most hideg csókol végig a tájon,
hogy fagy enyészzen rügyet ágon. –
Mégfogant a vidék téli csendje.
Valami véget ért, valami fáj...

Félénken susognak, fáznak a fák.
Délvidékre szállnak gólyák, fecskék;
erdő mélyén nyulak, barnamedvék
fejüket téli álomra hajtják.
Valami véget ért, valami fáj...

Pihenni hajtánám én is fejemet,
de emlékedtől fűtött, bánya-rom
szívemen tanyát ver a fájdalom,
régmúlt szerelmed fürösztí szememet...
Valami véget ért, valami fáj...

Még látom, mint bársonyos arcodat
előnti a mosoly, testedet a tűz,
szívedet a szenvedély; miként tűz
hajadba fénykoszorút az alkonyat.
Valami véget ért, valami fáj...

Még érzem, könnyed kicsordul, utat mos,
mint friss patak; forró ajkadig vezet,
ajkamon ég el. – Minden emlékezet-
csókod selyme örök és mámoros...
Valami véget ért, valami fáj...

De végre, a csók engem is eltalált!
Jégcsap lett a szívem, álmom mesés
jövő tavaszig, hol a hóba zárt
szerelem szívemnek szomj, szenvedés.
Valami véget ért, valami fáj. –

Regulus

Sötét, alkonyi színekbe borul
a tavaszi este;
lassan, álmosan fölém bodorul
az ég tarka teste...

A Tejút-varázsban úszó ürnek
hű vendége vagyok,
fájón érzem, mint szemembe gyűlnek,
folynak a csillagok.

Vizében fürdik, mint szép habléány,
a méla éjszaka,
melynek világa csalfa kép, talány...,
de szívem önmaga.

Milliók közt csak egynek meséje
adhat reményt nekem:
a Regulus mámoros fényére
tapint tekintetem.

Felelj hát csillagom! Mit ér e szív,
ha hiába szeret?
Mért csak plátói szerelemre hív,
hajt az emlékezet? – –

Tudom, hiú remény, mit szívem kér.
Hát marad csak álma...
Sok ezer fényév, mire ideér,
de már nem találja.

De Te ott leszel szememben, hol vad,
bús utadat járod;
egyszer hamuszürke fénné olvad
rideg pillantásod. –

S míg búsan bámulom a világot,
mint új napra virrad,
még érzem, szívemre örök álmot
hint egy hullócsillag.

Fény-árny játék

Családi házban halk muzsika szól.
Minden gyermek a Jézuskát várja,
táncot lejt a színek karneválja –,
fényben úszik a krisztusi jászol.

A karácsonyfa mesés és ékes,
ágain szaloncukor, dísz, dió,
integető angyali légió;
kemencében bőven sül a rétes. –

Szinte szívünkhöz érnek a szavak,
s rá, hogy örök valóra váljanak,
békét hint a csillagszóró fénye.

Életünk is múló fény-árny játék,
hol szeretet a legszebb ajándék,
egyetlen, már redukált reménye.

Fagyott szerelem

Szennyes, szürke színekbe vegyül az est.
Üveges szememre csillag fénye fest
Lángra lobbant, majd agyonra mosott
Emlékképet. A jövő kitaposott
Titkain táncol, vígad a szenvedés;
Édes, bódító illatán erjedés
Segít, majd lassan ajkamra oson...
Nektár íze bizsereg csókomon
Az örök szerelem mámora helyett –,
Parázsló szívem sorsom jégverme lett.
Olvadni hagynám tavasszal, de minek?
Már nem enged fel, alszik, nem nő szárán
Remény. A fagyott szerelem oltárán
Alvó szívem nem kell, soha, senkinek. –

Az utolsó mosoly

Focista vagy, voltál és leszel.
Ember, ki vissza sohasem felel,
Ha szíve más ütemre dobban.
Érezte a kaput, soha jobban.
Ritka csatár magyar honban. –

Mint hóhér, ki áldozatra vár,
Indult, rohant felé a halál.
Kaszája vakon villant a ködben,
Lepergett előtte élete, csöndben...
Ólomlábakon járt,
S megállt a szív. –

Ennyit ér az élet.
Múló pillanat csupán.
Limitál, likvidál, befed, eltakar
Észrevétlen, fekete hálójával.
Küzdöttél célodért
Életre-halálra, utolsó mosolyig.
Rajong most érted mennyeknek országa. –
Emléked szívünkben él tovább...

Fehér Miklós (1979-2004), a magyar válogatott és a portugál Benfica labdarúgójának emlékére...

Szegő András

Szilveszter után

Elmúlt a Szilveszter,
Szaladnak az évek.
Sok kedves emlékről
S bánatról mesélnek.

Virágzó tavaszok,
Lombhullató őszők
Múltak el, mára csak
Emlékeket őrzök.

Bohókás álmai
Régmúlt ifjúságnak,
A hajnali csendben
Sokszor visszajárnak.

Édesded szerelmek,
Lopott csókok íze,
Titkos találkáknak
Megannyi helyszíne.

Éber álmaimban
Mind-mind visszajárnak,
És öreg szívemnek
Gyógyírként szolgálnak.

Gyászos emlékek is
Látogatnak éjjel,
Jönnek, kik ott laknak
Az égi mezőben.

Édesanyám, apám,
Fiam, feleségem,
A nevelő anyám,
Akikre felnéztem.

Míg élek hiányzik
Anyám ölelése,
Nincs róla emlékem,
Nincs egy emlékképe.

Csókját nem ismerem,
Mosolyát nem láttam,
Hogy ölébe üljek,
Azt hiába vágytam.

Korai halála
Megölt minden szépet,
Nem találok mást, csak
Homályos emléket.

Nézem az új naptárt,
Lapozgatok benne,
Mennyi van még hátra,
Hátha benne lenne.

Talán a sors könyve,
Vagy a bibliája,
Ötvenkét lapjával
Valamit kínálna.

Meddig lapozhatom?
Meddig jutok benne?
Valamit súghatna,
Az bizony elkelne.

*Hogy a dolgaimat
Rendben hagyjam hátra,
Senkinek ne legyen
Elmentemből kára.*

*Ne sirasson senki
Könnyező szemekkel,
Éljenek vidáman,
Boldogan, örömmel.*

Álmok

Messze szálló álmok
Ringattak az éjjel,
Tele volt tervekkel,
Vágyakkal, mesékkal.

Utódaim sorsát
Álmodta az álmom,
Vágyak ország útját
Nehezen találom.

Amelyiken járok,
Rögös, sáros, nehéz,
De az ember terve
Ennél messzebbre néz.

Mintha a távolban
Fényeket is látnék,
Úgy szeretném, hogyha
Ebben nem hibáznék.

Hogy e piciny ember
Odáig eljutna,
A siker kapuja
Előtte kinyílna.

Könnyebb lenne sorsa
És neki több jutna,
Jólét kosarából
Venni többet tudna.

Szeme csillogását
Ne lopnák az évek,
És dalos ajkáról
Ne kopna az ének.

Napsugárban éljen,
Kerülje az árnyék,
Repítsetek álmok
Mielőtt leszállnék!

Bezárták a bányát

Feljött a szén a tárnából,
Az utolsó rakat,
Nem lesz itt már több forduló,
Rákerül a lakat.

Nem száll többé már senki le
A bánya mélyére,
A fekete aranyak már
Nincs többé értéke.

A mindennapit köszönhatték
A bánya létének,
Kenyeret adott a tárna
Több falu népének.

Könnyes szemmel száll az ének,
Búcsúzik a tárna,
Mintha ez a könnyes búcsú
Fel az égbe szállna.

Oda, ahol a sorsokat
Így, vagy úgy rendezik,
Bízzunk abban orvosolják
És félre nem teszik.

Ünneplőben a sok család,
Most temetni jöttek,
Nem lesz többé feltámadás,
Semmit sem tehetnek.

Szerencse fel, szerencse le,
Énekli sok rokon,
Csillog a szem, folyik a könny
Barázdás arcokon.

Az utolsó csille szentet
Néhány bányász tolja,
Szomorúan virít rajta
Egy nagy csokor rózsa.

Karácsonyi kaland

Ma karácsony éjszakája van,
A lelkem ünneplőben jár,
Titokban les be ablakon,
Van hol hosszan időz-kivár.

Egy világos ablak mögött
Két felnőtt és egy kisbaba,
A szobát meleg uralja,
És még a szeretet szaga.

Díszes fenyő a sarokban
Rajta csillogó sok csoda,
Mosolygó szemmel nézi azt
A szőke fürtű kisbaba.

Boldogság ül szép arcára,
Közel megy, nyújtja két kezét,
Majd mikor a fa alá néz,
Ott felejtí tekintetét.

Mert ott oly sok ajándék van,
Azt nézni is már kész csoda,
Az nem fér a kis fejébe,
Miként került az mind oda.

Birtokba veszi hát őket,
Mindet karjába öleli,
Együtt játszik a kis család,
Ezt boldog mosollyal teszi.

Megnyugvást kapott a lelkem,
Örömkönnyekkel távozik,
Jó kezekben van a baba,
Őt itt szeretve nevelik.

Simogató kéz érintsen,
Bántó szó ne érjen soha,
Kísérje boldogság élted,
Te drága kékszemű baba.

Visszajárok

Egyszer majd az időm lejár,
Akkor én csendben elmegyek,
Csendben, mint ahogyan éltem
S felednek majd az emberek.

Ott az örök sötétségben
Folyton csak rátok gondolok,
Hogy éltek ti majd nélkülem,
Miképp alakul sorsotok.

Piciny babátok ha felnő,
Hogy fogja majd a sors keze?
Csillogó értelmét tudva
A szerencse kíséri-e?

Mi lesz belőle egykoron?
Jó volna jövőbe látni,
Ha pályája sikeres lesz,
A sikerét megcsodálni.

Látni őt tündöklő fényben,
Érzékelve, mint új csodát,
Aki túlnő kortársain,
Így túlhaladja a korát.

Ezt csodálni visszajárok,
Hiszen én látni akarom,
De titokban jövők majd el,
Éjjel, vagy csendes hajnalon.

Éhező gyerekek

Eszem a reggelim,
Könny szökik szemembe,
Éhező gyermekek
Jutnak az eszembe.

Aszott kis testükben
Pislákol az élet,
Szólni nincs erejük,
Szinte már nem élnek.

Mikor a képernyőn
Ily tájakat látok,
Ha akarok, ha nem,
Biz magamba szálllok.

Várjuk az ünnepet,
Boldogságot hoznak,
Máshol meg éheznek,
Sokan éhen halnak.

Nincs ünnepi áldás,
Nincs ünnepi derű,
Ha jut egy-egy falat,
Még az is keserű.

Éhező gyerekek!
Lelkem roncsban hever,
Lesz valaha kiút?
Felnő még az ember?

Sok éhező gyerek,
Álmokat kergetünk?
Hogy sorsotok ilyen,
Arról mi tehetünk.

Költözködöm

Elhagyom otthonom,
Ahol eddig éltem,
Ahonnan családom
Kirajzását nézetem.

Ahol fél évszázad
Őrzi kezem nyomát,
Dolgos hétköznapiak
És ünnepek sorát.

Két kezem munkája
Fekszik itt e házban,
Mit az élet adhat,
Azt mind itten vártam.

Akik eltávoztak,
Azt innen sirattam,
Most egyedül vagyok,
Magamra maradtam.

Elhagyom e házat,
Elköltözöm innen,
Szívfájdítón érzem,
Hogy mit hagyok itten.

Emlékek özönét,
Mik felgyűltek mára,
Hosszú éjeknek
Visszatérő álma.

Könnyek és nevetés,
Amik itt születtek,
A sok boldog óra,
Mik emberré tettek.

Itt volt játszóhelye
A piciny babáknak,
A kezüket fogtam,
Iskolába jártak.

Mikor hazatértek
Karomba öleltem,
Nincs rá kifejezés,
Mennyire szerettem.

Hogy múltak az órák,
Hogy múltak az évek,
A piciny babákból
Ők felnőtté értek.

Az iskola helyett
Már dolgozni jártak,
A munka ízére
Lassan rátaláltak.

Kirajzottak később,
Új családra leltek,
Az új családokban
Új babák születtek.

Ma egyedül őrzöm
A kiürült telket,
Meg-meglátogatom
A temetőkertet.

Ott nyugszik a nejem
És a fiam vele,
Én is jövök, majd ha
Eljön az ideje.

De most egyenlőre
Még máshová megyek,
Egy piciny babának
Játszótársa leszek.

Akit, hogy láthassak,
Olyan nagyon várom,
Minden mozdulatát
Szeretve csodálom.

Ott a boldogságot
Nagy kanállal mérik,
De a régi házért
A szívem csak vérzik.

Varga Ferenc

Az élet csendje

Ha elmegy valaki,
Vajon, te felejtet el?
Vagy Ő, felejt el téged.
Dühös vagy és haragszol rá.
De zokogsz érte.
Itt hagyott, de ő tudja.
Csak elment.
Illata, hangja, emléke.
Itt maradt benned.
Ha tudsz emlékezni?
Már közelebb, kerültél.
A novemberi csendhez.
Vannak emlékeid?
S ha lesznek mindig.
Tisztulhat szíved.
Lehet őszinte barátod.
Lehet életed párja.
Tanuld, meg mindig!
Egyedül maradsz az elmúlásba.
Mindegy ki vagy, ki voltál.
Ott csak porrá és hamuvá válsz.
Emlékek örök életűek.
Míg génjeid élnek
Újra élsz, jársz és kelsz.

Emlékek kertje

Száraz kóró, göcsörtös ág, hulló falevél.
Sár, szenny, dög s zöld pázsit benne sok apró színes virág.
Mind megannyi emlék nyílik a rosszon át.
Dögletes bűzön, rothadáson, ármányon nő
a légből kapott ábránd s flegmaság.
A szomorúság, kegyetlenség, gyűlölet s halál.
A szeretet virágágya.
Mindenki veszít s mindenki, nyer.
Elveszít egy pillanatot, napot, évet.
S nyer vele egy piciny emléket.
Emlékek magja hinti be életed rövid kalandos útját.
S mire végére érsz s visszanézel a múltadba.
Csak egybefüggő pázsitot látsz tele
szebbnél szebb virággal.

Egy lány emlékére

Elmentél, égtél, lángoltál s fiatal, voltál.
Visszavárnak, de nem jöhetsz.
Asztaltáncoltatás, mágia „Jelenj meg!”
Hiába, hasztalan!
Te már nem térsz soha vissza.
Csak emlékekben.
De azok szépek maradnak rólad bennük.
Ha nem is beszélnek, és tabu lettél.
Engedjétek be?
Fogjátok meg lelkét.
Hisz teste már nincs.
Beszéljétek vele lelketekben s hangosan.
Kínáljátok mannával, melynek neve szeretet!
S köztetek lesz és segít láthatatlanul benneteket.
Hol van ő?
Ne keressétek, csak lássatok!
S mindig ott lesz előttek csak vigyázzatok!
Rá.

Ólomkatona

Nem lehetek rendíthetetlen ólomkatona
Rideg, sivár kőfalakból álló
Aranyozott, tündérszép kastélyban.
Nem vigyázhatok kikent-kifent
Flegma, lefitymáló hercegnőkre.
De védhetem szegény ember lányát.
Állhatok őrt álmatlanul
Üres szalmakunyhó előtt.
S állom útját, ki szennyezné
Sárkunyhója padlóját.

Vonaton

Suhanó tájak, rohanó fák
kérődző tehenek, kerülő nyáj
gémeskút és pocsolya
szárazút és száraz fák
lovass kocsik, teherautók
szántó ember meg egy traktor
égető tűz és égető ég
rekettyés szarvassal
falvak, városok emberekkel
kattogó kerekek, zsidvajgó emberek
fékezés, rázkódás, megállás
lépések, csoszogás, ajtó csapódás
morgás, perlekedés

közönyös köszönés
méregetés, kíváncsiság, fitymálás
kenyérszelés, szalonnaevés
tátott száj és kívánás
hirtelen csend
s újra indulás

Visszatekintés

Csillogó szempár, kacagás,
Kartonruha, szélfúvás.
Épület, lendület, változás.
Új élet, sikoly, születés.
Találkozás, megcsalatás, kiábrándulás.
Éjszaka, autó, izgalom, hazugság.
Indulás, gyorsulás, halál, tankolás.
Elvesztés, rohanás, nevetés.
Gyönyör, izzadság, szenvedély.
Hosszú út, mosoly, gondolat.
Fák, bokrok, hegyek, emberek.
Éjszakák, nappalok, szerelmek.
Meleg, izzadság, nyugalom.
Nyelvek, hangok, zsivajgás.
Emelkedő, lejtő, buzgalom.
Szenny, bűn, uralom.
Kívánság, ábránd, palota.
Tópart, pad, beteljesületlen vágyalom.
Megdöbbenés, magyarázat, bizalom.
Séta, kikötő, folyópart, telefon.
Hajók, csónakok, hullámok.
Ital, csend. Álmok, megnyugvás.
Kéj, zuhany, imádat, mély sóhajok.
Pénz, tévelygés, szorongás.
Csodálkozás, meglepetés.
Érkezés, távolodás, ismeretlen.
Remény, tagadás, bizalmatlanság.
Lángolás, szerelem, gyűlölet.
Törés, undor, örület.
Férjek, ifjak, szüzek.
Anyák, apák, gyermekek.
Óregek, fiatalok, emlékek, felejtések.
Szívtelenség, halott, csók, simogatás.
Rombolás, halál, hörgés, könnyörület.
Isten, pokol.

Zvadáné Farkas Erzsébet

Ember! töröld le könnyeidet! – a békéért és ártatlan áldozatokért imádkozva –

Ha fáj a szív, csüggedt a lélek,
Ha összeroppan bennünk minden.
TE meghallgatod zokogásunk:
„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...”

Ha megbántunk s szitok hull szánkról,
Bűnös lelkünkön vérző a seb.
Könyörögve kérünk, esedezünk:
„Szenteltessék meg a Te neved...”

Elmerülünk bűnök tengerében,
Megtagadjuk isteni jószágod.
De titkon, lelkünkben azt kívánjuk:
„Jöjjön el a Te országod...”

Nehéz az úton büntelen járni,
Hiszen esendő emberek vagyunk.
Eljátszottuk sok-sok kegyelmed:
„Legyen meg a Te akaratod...”

Minden hibánk, súlyos bűneink
Átszűrják lelkünk, mint sebző tövis
Te büntelen vagy, Te áldott vagy:
„Miképpen a mennyben, úgy a földön is...”

Ha jövőnktől félve rettegünk
S egyedül vagyunk a csendmagányban,
Félve suttogjuk a méltatlan kérést:
„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...”

Az Idővel elszáll ifjúkori álmunk,
Őszülő fejjel nem várunk kincseket
Hatalom, hírnév, dicsőség helyett:
„Bocsásd meg a mi vétkeinket...”

Leborulok s mondod: – töröld le könnyedet
Megbocsátasz és feloldozol
„Miképpen mi is megbocsátunk
az ellenünk vétkezőknek”

Nagy a szegénység e Földön! –
Bűnök, vágyak gyakran keverednek
Nehéz elmenni a talmi fény elől
„S ne vígy minket a kísértésbe...”

Ha testünkől az élettűz kihűl,
És ítéletre hív az égi szó,
A remény elhaló hangján kérünk:
„De szabadíts meg a gonosztól!”

Mi hisszük: megváltó Atyánk vagy!
A jót megdicséred, a bűnöst bünteted
„Mert Tiéd az ország, a hatalom
és a dicsőség mindörökké.
Ámen.”

In-memoriam... „friss”

Létem küszöbére berobogtál. – Megérkeztlél a nagy Ismeretlenből. Tétován fordultam Feléd. Azonnal éreztem, megzavarod sérült lelkemet. Rám mosolyogtál. Derűt sugároztlál. Fellélegeztem. – A Fény felé fordultam.

Ültél szobám hűvösében. Cigarettd füstje felémszállt. Meséltél életedről, terveidről és sok-sok versedről. Hallgattalak. Figyeltem arcod rezdüléseit. Ha vidámmá vált, Veled együtt mosolyogtam. Amikor borúsra váltott arcod éle, sírni tudtam volna. Megfogni kezéd, megvigasztalni Téged, Aki születésétől kezdve önmaga harcát vívja. Úgy érzed, segítened kell az elveszetteken, a tolókcocsiban ülő sérülteken. Nincs ünneped, nincs karácsonyod, mert sok éhező embertársad van a világban. Istenhez fohászkodtam földi életünk igazáért, de figyelmemet nem engedted el. Hallgattalak. Hangod árnyai elringattak.

Elmerültünk a szavak tengerében. A hullámok messze sodorták életünket. Elringott a fontossági sorrend, elveszett a mélyben. Emlékszem – a konyak mellé kértél még egy kávét. Néztam – ajkad körül, hogyan emelkednek fölfelé a füstkarikák...

Időnév

A fák között alkonyi fény illan;
tekinteted selyme éberen villan,
szád íve mosolyog felém.
Szemeid tükrén szerelem-remény
várakozik...
Egy pillanatra elidőzők
ametishti szikrádban, mely átölel
mint ezüstöt a gyémánt.
Fojtogat a néma vágy...
Megreppen s elfut az Időnév.

Egyidőben

Kedves! Kedves! Kedvesem!
Elömlött, vagy lassan elcammogott
egy nagy mennyiségű Idő!
Csak abban vagyok biztos, hogy lelkeink,
vágyaink az éterben forrón találkoztak...
Szerelmesen egymáshoz értek!
Egyidőben.

A lét szikrái

Éva boldogan készülődött az irodalmi táborba. Megmagyarázhatatlan érzés kerítette hatalmába. Mi ez a furcsa dübörgés a szívemben? – kérdezte önmagától. Elgondolkodott. Választ keresett Évek óta részt vesz a táborok munkájában. Több író- és alkotóművészek csoportjainak tagjaként minden évben örömmel várja az újabb találkozások időpontjait. Talán ez más lesz, mint az eddigiek? – Igen. Természetesen. Mindig új műveket és szerzőket ismerünk meg, ez adja a találkozók vibrálását! – nyugtatta magát Éva.

Kati barátnőjével elsőnek érkeztek a táborba. A hely szépsége magával ragadta mindkettőjüket. A teraszos faházak lankás domb közepén helyezkednek el, virágzó bokrok és hűs árnyat adó fák körívében. A négyágyas szobák tisztán csillogtak.

Táskájukból kipakoltak, elrendezkedtek. Kati lepihent, Éva pedig magára kapta fürdőruháját, betűivel együtt a közeli bokor mögé feküdt napozni. Belemélyedt az olvasásba. Egyszer csak autódübörgésre riadt fel, amely közvetlenül a bokor előtt állt meg. Bosszankodott a csendzavarás és por miatt, hiszen lent van a parkoló! Kíváncsian kukkantott ki az ágak mögül. A hatalmas fehér autóból ismeretlen, öltönyös, magas, jóképű férfi szállt ki. Körbenézett. Sehol egy lélek. A kocsiból kiszedett egy hatalmas csomagot, elindult faházuk felé. Éva visszabújt rejtékhelyére, moccanni sem mert. Gondolatai az ismeretlen körül jártak... Ki lehet? Biztosan egy újjgazdag, aki még ebben a melegben is öltönyben jár. Bár meg kell adni, igen vonzó külsővel rendelkezik. Rosszhiszemű gondolataiért elszégyellte magát, de érzései tovább sziporkáztak. A megmagyarázhatatlan vibrálás zavaróan újra és újra hatalmába kerítette. Eltelő figyelmét betűire próbálta összpontosítani, de a nap egyre hevesebb sugarai testhelyzetváltoztatásra kényszerítették.

Barátnője szölongatására végül is előmerészkedett. Fürdő-ruhájában a faház felé indult, aminek küszöbén szembetalálkozott az autós ismeretlennel. Kénytelen volt megállni. Önkéntelenül mosolyogva kezét nyújtott, bemutatkozott. A kékszemű ismeretlen megnyerő viszontmosolya azon nyomban szikrát vetett létében. Mozdulatlanságba dermedtek. Meddig álltak egymással szemben a küszöbön? Örökkévalóságnak tűnő időig.

A tábor élete elkezdődött, a napok egybeolvadtak. A meghitt természetben mindenki önmagát adta. Egyenrangú társként nagycsaláddá váltak. A nap melegében, a hűs éjszakában sziporkáztak létük betűi. Mindannyian önzetlenül megismerték és megszerették egymást. Egyedivé, feledhetetlenné vált e tábor emléke. Éva szívébe halkan beivódott a néma dübörgés. Létének szikrái gyertyafényt gyújtottak. A tűnő idő varázsában azóta egyre csak a küszöbön állnak.

Hit és fény

Életem ott van Isten tenyerén! – azért nem félek én.
Bármi fáj nekem, mosolyog szívem.
Érzéseimmel küzdve – bízom vakon, hitem fel nem adom.
Rámtörhet új érzés, ezer baj, veszély. Isten így szól: Ne félj!
Miért is? Mitől félhetnék én? –
Inkább mosolygok Isten tenyerén!

Tükröződő színek

(Simon N. Veronika festménykiállítása kapcsán)

Parázsló gránátalma országát hirdeti
Sorjázó búneikben korsaját meríti
Sütkérezem színek pompájában
Álmodott életek mámorában.

Szűrt csendben megreszket a forró, mély délután
Álmos szellő lengedez aranyló fény-arcán
Szivárvány-hab pihegő csókjain
Kék színben pompáznak holt árnyain.

Mégis beleolvad minden a valóságban
Naiv mesék röpködnek tündöklő szavakban
Énekhang száll vissza-visszahullva
Átjárja őket ősi mágia.

Fókusza mindennek a szerény, ívelő Arc
Tövisesen, féhéren, mint suttogó akác
Láng-köntöse őszintén integet
Ember! Keresd a hú-művészetet.

Selyemfényű csillag

Simogatóan csillagos éjszaka
Nyárvégi égbolt, selyemfény árnyéka
Miért tűzöl erősen, csodálkozva
Hisz Reád vár a selyemfény csillaga.

Bújj elő Te szép selyemfényű csillag
Sötét lelkek rejtekét világítsad.
Szükség van a merengés alkonyában
Kigyúlt fényed mámoros sugarára.

Csillagok között elvegyülő fények
Törik a selymet, összegyűrődhetnek.
Ébredésre váró emberi lelkek
Köszönhetnének, fürdetnék a tested.

Alkonyattól a pirkadó hajnalig
Zajtalanul suhanj felhőkön át is
Sompolyogj szívek belső rejtekébe,
Erősebb lesz a szeretet ereje.

A kötet szerzőinek rövid bemutatása

Belinszkyné Nagy Irén (1924 – 2001)

1924-ben született Cigándon. Iskoláit Miskolcon végezte. 1948-ban férjhez ment, 1950-ben Szerencsre költözött. Négy önálló kötete mellett – A hitnek oltalmazó ereje van (1988), A szellemeket nem lehet betonba zárni (1989), Szerencs város története (1994), Anyanyelvünk kertje (2000) – több mint 20 antológia és számos irodalmi folyóirat közölte írásait. A Szerencs város története című könyvéért a miskolci Herman Ottó Múzeum jutalomban és díszoklevélben részesítette. 1956-tól megszűnéséig tagja volt a Hegyaljai Írószövetségnek, majd a MINSZ-nek, a Cserhát Művészkörnek; tagja és tiszteletbeli elnöke volt a HAT-nak. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

Bemutatkozott a televízióban és a rádióban is. Szerepel a MINSZ által kiadott Képes Irodalmi Lexikonban. Minden verséből kicsendül a szülőföld, a haza, a család iránti mélységes szeretet, a hűség, az igaz emberi értékek keresése. Verseit az országban sok helyen szavalták és szavalják.

Bódi László

Miskolcon született, s jelenleg is itt lakik. Nyugdíjazásáig autóbusz-vezetőként dolgozott. Gyermekkora óta írogat, de írásait szűk családi körén, illetve egy-két kollégáján kívül hosszú évekig senki sem olvasta.

Bognár Barnabás

1977 –születése – óta Csetényben lakik. Jelenleg egy veszprémi szakközépiskolában tanít. 2004 szeptemberétől a Pécsi Tudományegyetem magyar szakos, levelezős hallgatója. Mintegy 10 éve annak, hogy első említésre méltó verse megszületett. Azóta kisebb-nagyobb kedvvel folyamatosan írogat. Versei irodalmi és egyházi lapokban (*Kláris*, *Napsziget*, *Békehírnök*), internetes oldalakon, vers-antológiákban és két önálló kötetében látnak, illetve láttak napvilágot. Tagja a MAIT-nak.

Bor István Iván

1945-ben Budapesten született. Keramikusnak készült. Emlékei szerint mindig rajzolt, mintázott. 1960-tól jelennek meg munkái bel- és külföldi lapokban. Visszanézve több száz, talán ezer rajzi megjelenés igazolta képességeit s festő tanítója, Gráber Margit elvárását. Több kiállítása volt Shakespeare- és Pilinszky-rajzaiból. Képei, rajzai Angliában, az USA-ban, Chile-ben, Mexikóban és itthon, magángyűjteményében vannak. 2001 óta tagja a MAIT-nak.

Demény Zita

1968-ban született Miskolcon. 1986 óta foglalkozik versírással. Első költeménye egy katolikus folyóiratban jelent meg *Gyermeki mosoly* címmel. 1997-ben kezdett el fotózni, főleg tájképeket. 2003 őszén került kapcsolatba a MAIT-tal, melynek keretében lehetősége nyílt fotóinak és verseinek bemutatására. 2004 augusztusában volt az első kiállítása. Verseinek és fotóinak fő üzenete, hogy az emberek megismerjék Isten jóságát és mindenhatóságát. A MAIT titkár-helyettese.

Dobi István

53 éves tanár a Jász-Nagykun-Szolnok megyei Kunhegyesen, a Kossuth Lajos Általános Iskolában. Novelláival több országos pályázaton eredményesen vett részt: MINSZ Eger országos novella pályázaton (2001) különdíjat, egy budapesti országos novella pályázaton (2002) II. helyezést ért el. A MAIT Fény és árnyék című pályázatán II. helyet szerzett. 2003-ban az Alterra svájci-magyar kiadó *Ámortól Pszichénkig* című antológiájában jelent meg novellája. Írásai megjelennek a Kunhegyesi Híradó és a Kunhegyesi Nagykun Kalendárium hasábjain is. Kunhegyesen él családjával.

Édes Richárd

1981-ben született Miskolcon. Emődön él. Jelenleg a Miskolci Egyetem filozófia-magyar szakos hallgatója. Kedveli a klasszikus német filozófiát (Kant, Heidegger). Az irodalomban a próza és a dráma állnak érdeklődése homlokterében (Robert Merle, Dosztojevszkij, Shakespeare). „A színdarabírás komoly és nehéz feladat, de azt mondják »teher alatt nő a pálma« : napjainkban leginkább színdarabokban gondolkodom.” Tagja a MAIT-nak.

Ferenczi Gergely

1971-ben született a Tolna megyei Pálfán. Hétköznapijaiban köztisztviselőként dolgozik a Nagydorogi Önkormányzat műszaki osztályán, emellett 30 hektáros földterületet művel faluja határában. Gyermekkor, ill. 16-17 éves korától írja le gondolatait, kitalációit ilyen-olyan formában. A MAIT Fény és árnyék című pályázatán III. helyezést ért el.

Fúder Tibor

1984-ben született Miskolcon. Mádon él szüleivel. Jelenleg a Miskolci Egyetem Gépészmérnöki Kar műszaki informatikus hallgatója, középiskolai tanulmányait pedig a Bláthy Ottó Villamosipari Szakközépiskolában végezte Miskolcon. Az irodalomban mindig is a fantasy- és kalandregények voltak rá nagy hatással. Verseket középiskolás korában írt, szűk kétéves időszakban. Sem azelőtt, sem azután nem foglalkozott költészettel, verseit a pillanatnyi életérzések születték. Antológiában először jelentkezik.

Gaál Ernő, Dr.

1949-ben született Sárospatakon. Jelenleg a Hegyaljai Alkotók Társulásának az elnöke. Eddig több mint húsz antológiában szerepelt. Novellákat, illetve verseket ír. Szerkeszti a *Szerencsi Hírek* irodalmi mellékletét. Tagja és régióvezetője a Cserhát Művészkörnek, tagja a MINSZ-nek, az AKIOSZ-nak, MAIT-nak stb. Szerepel a *Képes Irodalmi Lexikonban* és a *Kortárs Írók Arcképcsarnokában*. A 2001-es irodalmi könyvnapokra jelent meg első verseskötete *Határkő* címmel.

Jeney András, Dr.

1945-ben, lelkeszcsaládban született. Matematikus, a Miskolci Egyetem docense. Viszonylag későn indulva, 1995 óta szedegeti össze a sorokba az életén átszűrt, tapasztalatain kiérlelt véleményét a világról, az emberi életnek értelmet adó kicsi és nagy kérdésekről. Tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának. Pályázatokon művészeti díjat és első díjat nyert. Rendszeresen publikál a *Szerencsi Hírekben*, néhány verse a *Nyitott kapuk előtt* c. antológiában is megjelent. A MAIT *Fény és árnyék* című pályázatán I. helyezést ért el.

Gál Halász Anna

1938-ban született Mezőzomboron. Sárospatakon érettségizett. Faluról jött és a falu gyermekének tartja magát. Ezért határozta el, hogy az ott megismert történeteket, szép szokásokat, hagyományokat összegyűjti, és elbeszéléseiben megőrzi. Ezeket a régen gyűjtött történeteket elsősorban nagy mesemondó édesapjától, szájhagyományból és saját megtapasztalásából ismerte meg. Úgy gondolja, ezeket megírva úgy nyújtja át az olvasónak, mint egy tiszta forrásból származó pohár vizet. Tagja a MAIT-nak

Halász Margit

1942-ben született Hejcéen. Sárospatakon érettségizett, majd az Egri Tanárképző Főiskolában szerzett rajz-földrajz szakos diplomát. A tanítás mellett számos verset írt. Rajzai, akvarellei, festményei kiállításokon szép elismerést arattak.

Kincses Katalin

Budapesten él, de szívesebben lakna csendesebb helyen. Az ELTE-n kapott tanári diplomát, tanított esti középiskolában, foglalkozott könyvszerkesztéssel. Jelenleg családsegítő központban dolgozik. Néhány éve kezdett írni kevés szabadidejében. Sokat foglalkozott a természeti jelenségek változásának és az emberi érzelmek kifejezésének kapcsolatával. Nagyon bízik abban, hogy az irodalom, a művészet segíthet az élet nehézségeinek, ellentmondásainak feloldásában.

Kovács Péter

1958-ban született Budapesten, de Miskolcon nőtt fel és itt él azóta is.

A rajzolás, festés szeretete bátyái révén ragadta meg, akik előtte művelték tudományukat. Egy-egy hullámban időszakonként grafikával, pasztellel és vízfestékekkel, majd olajjal dolgozott kedvtelésből.

Szereti a természet Isten dicsőítő szépségeit, a vidék múltat idéző hangulatát. Tagja a MAIT-nak.

Martis Zsombor

1984-ben született Ózdon. A középiskolát a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban végezte el. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. Verseket időszakosan ír, melyeket a pillanat érzése szül. Antológiában először jelentkezik.

Leskó Imre

1935-ben született Sátoraljaújhelyen. Tarcalon él. Kertészmérnöki szakmáját olykor-olykor felcserélte közalkalmazotti beosztásokkal, de szakmájához, a szőlészethez, borászathoz mindvégig hű maradt. Az élet élményeihez visszanyúlva fotós és irodalmi eszközökkel fejezi ki véleményét az élet dolgairól. 5 éve ír a *Tarcali Újságban* novellákat és közérdekű témákat. 1999 óta tagja a HAT-nak. Írásai megjelentek a HAT *Úttalan utakon* és *Nyitott kapuk előtt* című antológiáiban. 2001-ben a Tarcali Önkormányzat és a HAT segítségével megjelent a *Gondolatok rabságában* című kötete. A MAIT alelnöke.

Lindák Mihály (1949 – 2004)

Gyermekkori eszmélései a gömöri acélvároshoz, Ózdhoz kötődtek. Költőnek sohasem tartotta magát, csak egy olyan embernek, akinek vannak gondolatai, jóllehet azok néha kuszák, fésületlenek, de mégiscsak az övéi. Negyedszázada nem tett mást, mint ezen gondolatokat rendszerbe foglalta, megfésülte és leírta, mert van, amikor írni kell és csak írni lehet. Legyen az tudományos munka, sajtócikk, vagy esetleg novella, vers. A legnagyobb élmény számára az olvasónál megnyilvánuló „ahá élmény”. Az, amikor elmondja, ahá az velem is megtörtént, vagy velem is megtörténhetett volna.

1996-ban jelent meg *A katona, a lány és az öreg* című kisregénye, majd 1999-ben *Csak neked* címmel önálló kötete is napvilágot látott. Alapító tagja volt a HAT-nak és a MAIT-nak, előbbinek egy ideig elnöke, utóbbinak – haláláig – titkára. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

Majoros Zsuzsanna

Csapon született 1945-ben. 1948-tól Miskolcon lakik. A Zrínyi Ilona Leánykollégium után a Nehézipari Műszaki Egyetemen tanult. Geofizikus mérnök lett. Tanulmányaival párhuzamosan barlangkutatással is foglalkozott. Debrecenben természetvédelmi ökológusi diplomát szerzett. 1994-ben *Az élő világért* miniszteri elismerő oklevelet kapott. Lányaival együtt ismerkedett meg a tűzzománc-készítés rejtelseivel, Nagy Lajos szakkörében. Eddig három kiállításon vett részt. Verseket, prózákat már 12 éves kora óta írogat, változó intenzitással, saját kedvtelésére. Tagja a MAIT-nak.

Mohácsi Józsefné Zsóka

Miskolcon lakik. Székelyföldön született. Román iskolába járt Kolozsvárott. Sokoldalú egyéniség. Tíz oklevele van versek, novellák, festmények elismeréseképpen. 2003 júniusában Szerencsen a HAT pályázatán a második, Ezüst Toll díjas lett a novelláival. A verseivel harmadik díjat ért el. Munkásságáról az MTV és a Duna TV is hírt adott. 2003-ban megjelent *a Hajnali randevú* című könyve, valamint szerepelt a MAIT *Fényszületés és HAT Nyitott kapuk előtt* c. antológiájában. 2004. május 10-én a MAIT-tól Életműdíjat kapott. Eddig tizenötször volt kiállítása. A MAIT alkotóműhelyének vezetője.

Mohácsy Donáth Csaba

„Nevem Mohácsy Donáth Csaba. Gyerekkoromat a Dunántúlon töltöttem. Kedvenc helyem Esztergom, a Mária Valéria-híd. Szabadúszó vagyok. Egy ideig Tokodon éltem. Írással, fotózással foglalkozom. Hívó ember vagyok. Naplót vezetek. Kedvenc olvasmányom a Biblia.” Tagja a MAIT-nak.

Oros Eszter

Budapesten született 1956-ban. Gyermekkora óta írogat, publikálásra eddig még nem gondolt. Szereti az embereket, a természetet. A versek és a zene éltető elemei. Tagja a MAIT-nak.

Pleszkóné Varannai Veronika

1937-ben született Arkán. Körülbelül negyven éve festget. A festészetet nem tanulta. Gyermekkora óta szeret rajzolni. Az 1960-as években egy falubeli tanító magyarázta meg neki, hogyan kell egy képet megszerkeszteni. Azóta foglalkozik ezzel. Tájképeket, csendéletet szokott festeni. Szívesen másolja a gyönyörű, régi képeket is, pl. Benczúr Gyulától és Munkácsy Mihálytól. Sokat tanul ezekből. Tagja a falusi turizmusnak.

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

Esztergomi születésű, de Miskolcon él. Óvónői főiskoláit Sárospatakon, a pedagógusit Nyíregyházán végezte. Utoljára a Református Iskolában tanított. Jelenleg hosszú betegsége miatt nem dolgozik. Édesanyja javaslatára – aki szintén ír és fest – kezdett el ő is írni verseket és prózákat. Alapító tagja a Jel-kép-nek és a MAIT-nak. Írásai a *Próbalap*ban, antológiákban és az egyesület honlapján olvashatóak. A MAIT titkára.

Radnai Katalin

1980-ban született Kazincbarcikán. Dubicsányban él. „Csak néhány gondolatot írnék ide. Nem tudom ki írta, csak úgy megragadt az emlékezetemben:» Az idő nem szegheti egy madár szárnyát semmi-képp. Madár és szárnya egy tollként hull alá. Ha szárnyaltál valaha, te vagy a pacsirta, s annak nem lehet különleges halála.«” Verseiből gazdag érzelmvilág tükröződik. Tagja a MAIT-nak.

Somossy Katalin

Miskolcon született s azóta is itt él. Számos irodalmi pályázaton nyert helyezést, Kláris Nívó, Cserhát Nívó- ART- Magyar Kultúra, AKIOSZ Arany Toll, Tűzedzők Nívó, és Tóth Ede alkotói díja van. Négy önálló kötete jelent meg eddig: Törtszárnyú fényben (1994), Nyomahagyott homok (1997), Portáncoltató fénycseppek (1998), Bársonyos sötétség (2000). Versei 59 antológiában láttak eddig napvilágot. Kötetei megtalálhatók a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban, valamint a kolozsvári püspökség, és az egri püspökség könyvtárában is. Versei megjelentek a washingtoni magyar nyelvű Híd c. újságban is. Ötödik kötete előkészületben. Tagja a MAIT-nak.

Sulc Mária

1962-ben született Miskolcon. Szikszón érettségizett. Gyermekkorát a csereháti Kupa-Lencséstanyán töltötte, innen hozta magával az egyszerű emberek szeretetét és a mérhetetlen szabadságvágyat. 5 éve tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának, versei a *Szerencsi Hírekben*, a *Mádi Tükörben* jelentek meg, ill. az *Itt járunk köztetek*, a *Nyitott kapuk előtt* és a *Csepel-szigeti visszhang* c. antológiában. 2002-ben *Visszavárnak...* címmel önálló kötetet jelentkezett. Verseihez Endrődi Zsuzsa (Mád) készít illusztrációkat.

Szabó Sándor

1970-ben született Miskolcon. 1997-től HAT (Hegyaljai Alkotók Társulása) tag, 2001-től – alapításától – a MAIT (Magyar Alkotók Internetes Társulása) elnöke. Az eddig egyetlen önálló kiadott kötetének címe az *Érzelmek* nevet viseli. Eddig a következő antológiákban szerepeltek versei: *Úttalan utakon*, *Nyitott kapuk előtt*, *Fényszületés*. Versei megjelentek még a *Zempléni Múzsában*, a *Szerencsi Hírekben* és a *Hír-telen* c. kulturális havilapban.

Szabó Zsolt

1984-ben született Miskolcon. Az általános iskolát Kisgyőrben, a középiskolát Miskolcon, a Bláthy Ottó Villamosipari Szakközépiskolában végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar-történelem szakos hallgatója. Két éve foglalkozik versírással. Versei gazdag érzelemvilágról árulkodnak, melyeknek uralkodó motívuma a szeretet, illetve a szerelem és a szenvedés dialektikája. 2003 tavasza óta tagja a MAIT-nak. Az egyesület *Hír-telen* című, e-mailben terjesztett kulturális havilapjának, első könyvének (*Fényszületés*), valamint ezen antológiájának szerkesztője.

Szegő András

1923-ban született Mezőcsáton. Iskoláit Mezőcsáton, Miskolcon és Hódmezővásárhelyen végezte. Katonai pályára készült, de a háború, a hadifogság pályamódosításra kényszerítette: építész lett. Versírással gyermekkor óta foglalkozik, ez máig egyetlen szenvedélyévé vált. A szibériai hadifogolytáborban írt verseivel az otthon melegének hangulatát sikerült becsempésznie a barakk falai közé. Tagja a MAIT-nak.

Varga Ferenc

Dunaújvárosban lakik és dolgozik. Képzőművész szeretett volna lenni. Két éve ír verseket. „Versek, melyben keresd meg önmagad s lelked. S ha megérted, felkészültél rá, hogy befogadd, s megérts engem s önmagad.” Tagja a MAIT-nak.

Zvadáné Farkas Erzsébet

A Bükk lábánál elnyúló Csokvaományban nőtt fel nagyszülei óvó szeretetében. Az irodalom kiskorától kíséri, a betűk igaz pajtásai. Eddig két kötete jelent meg, *Egyedül ketten* és *Napfényben ködfátyol* címmel. Gyermekei, unokái és Istenbe vetett hite éltető erői. Irodalmi, egyházi, közéleti lapokban és antológiákban jelennek meg írásai.

Támogatóink voltak:

*Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata
(Káli Sándor, polgármester)
Miskolc, Városház tér 8. Tel: 06-46-512-702*

*Regionális Civil Központ Alapítvány – Civil Ház
Miskolc, Széchenyi u. 14. Tel: 06-46-505-336*